

Setkání

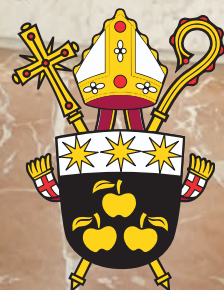
BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

září 2022 / ročník XXXII

Rozhovory
s novými jáhny

Otec biskup
udělil medaile
sv. Auraciána

Relikvie Svatého
hřebu z Milevska

„UČITEL NÁBOŽENSTVÍ“ a „VÝCHOVA KE KŘESŤANSTVÍ“

Nové kurzy na teologické fakultě

Teologická fakulta Jihočeské univerzity se dlouhodobě věnuje celoživotnímu vzdělávání. V každém akademickém roce to představuje více než 30 kurzů, které pokrývají velmi široký okruh odborných příprav. V aktuální nabídce jsou například kurzy „Úvod do sociální a charitativní práce“, „Nemocniční kaplan“, „Kurz pro vedoucí zájmových kroužků“ nebo „Psychologické aspekty vedení a řízení lidí“. Kompletní nabídku kurzů celoživotního vzdělávání najdete na webu www.tf.jcu.cz v sekci Oddělení celoživotního vzdělávání.

TF JU zahájí v rámci celoživotního vzdělávání koncem září 2022 dva zcela nové kurzy, jejichž garantem je otec Tomáš Cyril Havel:

UČITELSTVÍ NÁBOŽENSTVÍ PRO ZŠ A SŠ: Studium ke splnění kvalifikačních předpokladů

Kvalifikační kurz určený pro absolventy magisterského studia pedagogických nebo společenských věd. Jeho cílem je prohloubení pedagogických, psychologických a teologických znalostí uchazečů v souladu se zákonným požadavkem na kvalifikaci učitelů náboženství. Akreditováno MŠMT. Přihlášky a podrobné informace najdete na webové stránce TF JU.

VÝCHOVA KE KŘESŤANSTVÍ: Studium k pastorační a katechetické práci ve farnostech

Absolvent kurzu s minimálně středoškolským vzděláním s maturitní zkouškou získá kompetence k výuce římskokatolického náboženství a ke katechetické práci ve farnosti. Přihlášky a podrobné informace najdete na webové stránce TF JU.

Obsah

Editorial	3
Diecéze má dva nové trvalé jáhny	4
Rozhovor s novým jáhnem Josefem Mrvíkem	5
Rozhovor s prof. Tomášem Machulou	6
Českobudějovický biskup udělil medaile sv. Auraciána	8
Personalia	9
Relikvie Svatého hřebu z Milevska	10
Slovo života pro děti	12
Pektorální kříž	14
Postní almužna 2022 pomůže ukrajinským uprchlíkům	15
Anketa s řediteli církevních škol	16
Canisterapie léčba psí láskou	17
Duchovní služba Policie České republiky	18
Jistebnice: připomenutí P. Gottharda Felixe	19
BIGY pouť na Lomec	20
Tábor pro ukrajinské děti	21
Rozmanitá nabídka pro seniory	22
Univerzita PAV: společné vzdělání prarodičů a vnoučat	23
Otec Tomáš Cyril Havel	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

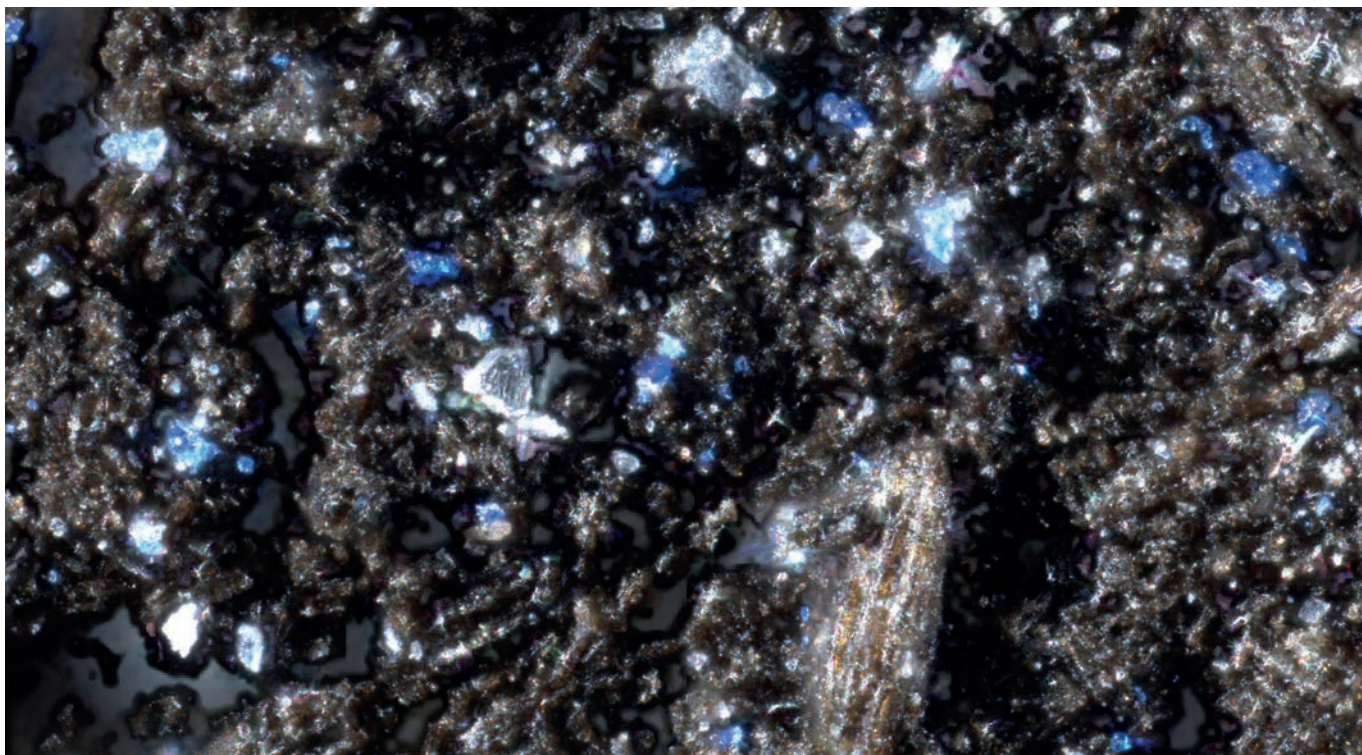
ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 12. 9. 2022

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Při příležitosti svátku sv. Auraciána udělil otec biskup Vlastimil Kročil pět "Medailí sv. Auraciána". Podrobnosti v článku na straně 8; Foto: Petr Samec

V prosinci 2020 proběhlo v médiích několik zprávy o archeologickém nálezu a vyzvednutí trosky tzv. Milevského relikviáře z nepřístupné dutiny v kostele sv. Jiljí v Milevsku. Zde je mikroskopický snímek povrchu dřeva starší ze dvou nalezených schrán. Modré krystalky jsou z původního modrého nátěru (pravý ultramarín). Více v článku na straně 10; Foto: R. Sevců, Národní galerie

Editorial

Vážení čtenáři,

na začátku školního roku se Vám do ruky dostává další číslo diecézního časopisu *Setkání*. Věřím, že v něm naleznete mnoho informací o událostech z naší českobudějovické diecéze, tak jak tomu je už více než třicet let. Považuji informace za důležité, zvláště, pokud se jedná o text, který se dotýká života s Bohem. Slovo má mnoho podob a jeho cílem je sdělení, které je vždy účinnější, když má vtělenou podobu.

Obsahem časopisu *Setkání* je především dění v naší diecézi. Rozložíme-li si slovo informace na latinskou předložku *in* (v češtině *v*) a latinské podstatné jméno *forma* (v češtině *forma*), pak chápeme, že se vším, co vnímáme a čteme se musíme vyrovnávat. Ať už to přijímáme nebo odmítáme, dochází k našemu tříbení a zrání. Jsme uváděni do jisté formy – jsme formováni. Plyne z toho, že není jedno, co čteme. Není jedno, na co se díváme. Proto stojí za to, dozvídat se o počinech a událostech, které mají za cíl přiblížit člověka Bohu, který je pravé Slovo (*Logos*), které bylo jednou pro vždy Bohem vysloveno, později vtěleno, asi jako každý náš nápad je napřed myšlena, později vyslovena, ale nesmí jí chybět skutek.

Ať pravidelná četba tohoto časopisu vede k setkání s Bohem a lidmi. Ať nás podněcuje k aktivní účasti na hlásání radostné zvěsti evangelia.

Mons. ThLic. David Henzl, generální vikář

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu *Setkání*. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu *Setkání*, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Diecéze má dva nové trvalé jáhny

V sobotu 15. 7. 2022 přijali ve zcela zaplněné katedrále sv. Mikuláše jáhenské svěcení dva noví trvalí jáhnové: Tomáš Machula a Josef Mrvík.

Slavnostnímu obřadu předsedal českobudějovický diecézní biskup Vlastimil Kročil. Ten věnoval svou promluvu tématu jáhenství z různých úhlů pohledu. Z jeho myšlenek vybíráme tři nejzajímavější:

„Jáhen zvláštním způsobem reprezentuje Ježíše Krista, který „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil“ (Mt 20, 28). Jde především o službu Božímu Slovu a službu člověku, přičemž služba jako taková, stojí vždy na prvním místě!“

„(jáhen) nemá tedy myslet jen na ty a být zde jen pro ty, kteří dnes „ještě“ patří k církvi, ale má věnovat pozornost i těm, kteří zítra k církvi „patřit mohou“. I jáhen má být připraven a schopen „obhájit se před každým, kdo se ptá po důvodech jeho naděje, a to vždy s jemností a skromností“ (srov. 1 Pt 3, 15-16). Být služebníkem Božího slova tedy zdaleka není jen o předčítání evangelia při liturgii,

ale především i o evangelizaci jako takové.“

„Oba dva žijete v manželství, máte rodinu a máte děti. Nezapomínejte proto, že na prvním místě máte pociťovat odpovědnost za své rodiny. Každý z vás má milovat svou manželku tak, jak Kristus miloval svou církev a vydal sám sebe za ni. Máte být milujícími otci svým dětem a v rodinném společenství s nimi prožívat víru v našeho Pána Ježíše Krista. Váš domov ať je navenek věrohodným a účinným znamením Boží lásky.“

V závěru slavnosti převzali noví jáhnové jmenovací dekrety: Tomáš Machula byl ustanoven k jáhenské službě ve farnosti Borovany a Josef Mrvík ve farnosti Vodňany.

Petr Samec

Rozhovor s novým jáhnem Josefem Mrvíkem

V sobotu 16. 7. 2022 v 10:00 přijal v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše z rukou diecézního biskupa Mons. Vlastimila Kročila jáhenské svěcení pan Josef Mrvík. Při té příležitosti jsme mu položili několik otázek.

Jak došlo k vašemu povolání?

Už na vojně (klasická dvouletá základní vojenská služba za totality) se velmi silně začalo ozývat mé povolání sloužit Pánu, což se ve mně dovršilo v následném zaměstnání, kdy jsem pracoval jako technik na televizním vysílání Klet. Maturitu jsem složil na Střední

průmyslová škola elektrotechnické v Písku, a protože tehdy nebylo možné studovat teologii jiným způsobem, podal jsem přihlášku do bohosloveckého semináře. Z vojny jsem se vrátil v roce 1988 a přihlášku jsem podával v roce 1989, přesto jsem byl ještě předvolán tajnou policií a vyslýchán.

Chtěl jste se tedy stát knězem, proč se tak nestalo?

Do semináře v Litoměřicích jsem nastoupil v září 1989 a zažil zde změnu režimu. Během studií, která pokračovala na obnovené Teologické fakultě UK v Praze, jsem pochopil, že nejsem vybaven všemi dary ke službě jako kněz, a po dokončení třetího ročníku jsem z denního studia přestoupil na dálkové, neboť touha sloužit Pánu zůstala. Za čas jsem se oženil, manželka též pro církev pracovala a spolu jsme chtěli být v tomto směru užiteční. Našli jsme si bydlení na neužívané faře a sloužili jako katecheté, při přípravách na křty, svatby a jiných asistencích místnímu faráři a začal jsem zde

i civilní zaměstnání. Když jsem se v roce 1999 s rodinou vrátil do rodného města Vodňany, začali jsme pomáhat i ve zdejší farnosti. Manželka jako katechetka a mně se otevřela nová služba v domově pro seniory a u nemocných, kde sloužím dodnes.

Jak se vyvíjelo vaše rozhodování o jáhenství a co to pro vás znamená?

Jáhenská služba mi byla nabízena už mnohem dříve předchozími kněžími ve vodňanské farnosti, ale představa ještě většího zapojení v církvi a menšího doma, kde mě moc potřebovaly naše děti, jasně rozhodla, a i dnes bych v této situaci volil stejně. Rodina musí mít celého tátu, a ne o něm slyšet od druhých. Dnes už je to jinak, děti jsou dospělé. Přijetí jáhenského svěcení je pro mě nasměrováním do Boží náruče, ke službě, která v mém životě rostla, vyvíjela se, až dosáhla naplnění v prohlášení „zde jsem“.

Co vás dále nějak charakterizuje a čemu se chcete ve své nové službě věnovat?

Věnovat bych se chtěl nadále seniorům ve vodňanském CSP, kde se mnohaletá spolupráce vyvinula v krásný vzájemný vztah, i nemocným v jejich domovech. A chtěl bych zůstat u toho, co jsem už vyjádřil – zde jsem, pošli mne, Pane, kam bude třeba. Moje oblíbené záležitosti jsou jednoduché: sport – rád běhám, příroda a hlavně hory. Oblíbený citát – Jan 3,16 a oblíbený světec – Jan Vianey.

Ptal se Petr Samec

Rozhovor s prof. Tomášem Machulou

V sobotu 16. 7. 2022 v 10:00 hod. přijal v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše z rukou diecézního biskupa Mons. Vlastimila Kročila jáhenské svěcení prof. Tomáš Machula. Při té příležitosti jsme mu položili několik otázek.

Co pro Vás přijetí jáhenského svěcení znamená?

Závazek sloužit lidem v církvi, pomoc Boží milosti daná svátostí svěcení, větší připodobnění se ke Kristu sloužícímu.

V čem spatřujete hlavní poslání služby trvalého jáhna? Na co se chcete nejvíce zaměřit?

Obvykle se říká, že cesty k naplňování jáhenské služby jsou tři: charita, slovo a správa. Ve Skutcích apoštolských jsou jáhni ustanoveni především kvůli třetí z těchto možností, obvykle se ale zdůrazňuje první. A první dva jáhnové, o nichž máme ve Skutcích apoštolských zprávu (Štěpán a Filip) se projevují hlavně jako kazatelé. Tyto tři úkoly k sobě prostě patří. Já vidím jako svou cestu především druhou z výše uvedených možností, tedy službu slova. Jsem učitel, spiritualitou dominikán (tedy kazatel) a také pan biskup chce po nás, co působíme na univerzitě, především kazatelskou službu. Mým cílem tedy není být kvazifarářem, ale chci sloužit lidem k hlubšímu poznání Boha právě touto cestou. A to nejen kázáním v kostele, ale i katechezemi a vzděláváním ve víře pro dospělé.

Jaká byla Vaše cesta k přijetí svěcení – kdy a jak jste se rozhodl, jak probíhala Vaše příprava?

Před víc jak 10 lety jsem přišel za tehdejší českobudějovickým biskupem Jiřím Padourem s tím, že se cítím být k této službě povolán. Poté jsem několik let s panem biskupem o této věci vedl mnoho rozhovorů. Z jeho strany jsem vnímal podporu, ale také určitou nerozhodnost, protože mu chyběla nějaká jasná pravidla pro tuto oblast v diecézi. Povzbuzoval mě k tomu, abych se připravoval osobně (v čemž mi pomáhal tehdejší generální vikář Adolf Pintíř a plzeňský dominikán Vojtěch Soudský O.P.). Moje příprava tedy byla do značné míry neoficiální a netypická. Trvala dlouho, ale na druhé straně jsem si měl čas vše ujasnit a potvrdit. Spočívala hlavně v duchovní přípravě, neboť studium teologie jsem měl již absolvované. Po nástupu nového biskupa Vlastimila Kročila šlo už vše rychle a spolu se dvěma kolegy z fakulty jsem byl přijat mezi kandidáty jáhenství a řešil se termín svěcení. V tu chvíli ale probíhala na univerzitě menší krize, kdy se třikrát nepodařilo zvolit rektora. Byl jsem v tu dobu děkan Teologické fakulty a na konci svého funkčního období, tak jsem se v oné nerozhodné situaci stal kompromisním řešením pro rektora JU. O tuto funkci jsem nikdy nestál a neusiloval, ale v dané situaci se její přijetí jevílo jako rozumné a potřebné. Požádal jsem tedy biskupa o odložení svěcení a jedno funkční období jsem vykonával funkci rektora JU. Do druhého období jsem již nekandidoval a požádal jsem biskupa o oživení mé cesty k diakonátu. Kvůli covidu se vše opět

o něco protáhlo, takže mohu říci, že cesta byla dlouhá, s řadou překážek a peripetií, ale uvážená a zajímavá.

Kdo vás během přípravy na jáhenství nejvíce ovlivňoval, inspiroval, pomáhal?

Dominikán P. Vojtěch Soudský, O.P. Znáám ho od doby mé konverze, kdy byl za bolševika ještě „tajným knězem“. Velmi mi v mnohém pomohl a měl jsem to štěstí s ním spolupracovat v různých oblastech apoštolátu i farní pastorace. Navíc je vynikající kazatel a duchovní rádce.

Již v roce 1989 (tj. ve věku pouhých 18 let) jste kromě chemie – což je zcela exaktní materialisticko-technický obor – začal studovat teologii. Co Vás k tomu vedlo?

Přesněji řečeno jsem začal teologii studovat v roce 1991 (tedy v svých 20 letech), neboť v roce 1990 bylo v Praze na KTF, která se opět stala fakultou UK, otevřeno kombinované studium otevřené laikům. Jsem konvertita a povahou intelektuální nenasyta, takže mě zajímalo vše, co s vírou souviselo. Trochu bych se ošíval u označení chemie jako „materialisticko-technického oboru“. Víte, veškerá přírodní věda i technika je *metodologicky materialistická* (postupuje cestou empirického měření a testování hypotéz), ale není materialistická ve smyslu světonázorovém či ideovém. Něco takového jde zcela mimo ni, tuhle otázku prostě přírodověda a technika neřeší.

Pokusím se o dvě snad i trochu vtipné vzpomínky na vzájemné ovlivňování obou mých tehdejších studií. Jednomu profesorovi na chemii jsem při přednášce drze oponoval a upozorňoval ho, že řecký znak Σ je *sigma* a ne *éta*, jak tvrdil (*éta* je v řečtině H). V přírodní vědě i matematice se často používají řecká písmena, ale lidi je obvykle umí dobře tak po *deltu*, pak už se často pletou (pravda, *pi* zná také každý, ale rozdíl mezi *omikronem* a *omegou* už je slabší, nemluvě o *psi* či *ksi*). Nevěřil mi, protože celý život je pro něj byla *éta*. Příště přišel s tím, že si to dohledal a měl jsem pravdu, ale žasl, odkud to vím. Jak vidíte, až k evangelizaci jsem se tehdy nedostal, ale aspoň už vyslovoval správně řecké písmenko. Tentýž profesor nás při sestavování soustavy diferenciálních rovnic řešících přestup „už nevím čeho“ skrz membránu poučil, že se nemá smysl zaobírat moc rovnovážnými stavy (kdy je změna nulová a dobře se to tedy počítá). Jeho věta: „*V rovnováze budeme až v márnici! Život je proces!*“ pro mě byla užitečná nejen jako pro chemika, ale i jako pro teologa.

Uvažoval jste v té době také o možnosti stát se knězem?

V tuto dobu ne, ale o rok o dva později jsem si takovou otázku vážně položil. Na základě některých velkých kněžských vzorů jsem dokonce po tomto povolání velmi zatoužil, ale poměrně rychle jsem si ujasnil, že to pro mě není mojí životní cestou.

Jaký je Váš oblíbený citát z Bible a světec?

Gal 5, 6: Rozhodující je víra, která se uplatňuje láskou.

Jan 8, 32: Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí.

Ze světců sv. Pavel a sv. Dominik (oba kvůli apoštolátu), sv. Tomáš Akvinský (kvůli neuvěřitelnému intelektuálnímu vhledu do víry spojenému s hlubokou zbožností).

Bylo studium chemie v něčem užitečné pro Vaši další životní cestu?

Všechno, co člověk pozná, a co se naučí, je pro něj důležité. Jakákoli pravda a jakákoli dovednost ho nějak zdokonalují, i když je v prvoplánovém smyslu nepoužije.

Na univerzitě přednášíte filosofickou antropologii, filosofickou etiku a středověkou filosofii. Čím se tyto obory zabývají a proč by je měli mladí v dnešní době studovat?

Cíle filosofické antropologie a etiky se dají shrnout do otázek: Kdo je člověk? Jak být a jednat jako dobrý člověk? To je, jak jistě každý vidí, dnes naprosto zásadní problém. Slyšíme spoustu diskusí o tom, jaký je rozdíl mezi člověkem a zvířetem, co je lidské a co nelidské, jaká je vlastně role pohlavní diferenciace (nebo jestli vůbec něco takového je), za co je člověk odpovědný, od kdy je vlastně člověk člověkem či přesněji řečeno osobou a zda jsou jí všichni lidé apod. Není dnes asi aktuálnějších disciplín. O tyto problémy a otázky se musí aspoň trochu zajímat každý, pokud chce žít jako člověk.

Středověk pak mám rád proto, že jde většinou o myšlení logické, jasné, bez zbytečných rétorických ozdob, které zatemňují jasnost sdělení, a zároveň myšlení otevřené dolů a nahoru – přirozenému světu a Bohu. Středověk si nijak neidealizují, ve světských dějinách středověku se orientují jen částečně, nejsem historik. Dokonce nepokládám tuto dobu za nějaký

romantický ideál a žít bych v ní nechtěl. Ale středověké myšlení je úžasné a jasné, při vši účtě k dalším staletím. A to platí i pro věci související se zbožností. V gotickém kostele se cítím jako doma, v barokním pořád jako v kostele. Ale v moderních sakrálních stavbách cítím prázdnotu. Nijak z toho nechci vyvozovat nějaké obecné závěry, ale tak to v mém případě prostě je. V tomto ohledu je mi dobře ve středověku.

Čím Vás nejvíce obohacuje práce s mladými lidmi?

Přiznám se, že svou práci neprožívám jako „práci s mladými“. Spíš jako „práci s dospělými“. Je mi jedno, jestli je studentovi dvacet, nebo jestli to čtyřicetiletý student kombinovaného studia. Důležité je, že mají oba chuť něco poznat a promyslet. Pomáhat lidem něco pochopit a posunout se dál v cestě poznání i obecně v životě je něco nádherného. A navíc, člověk se při tom hodně sám naučí. Velká a krásná výzva je umět vysvětlit složité věci tak, aby šly dobře pochopit. To je ale něco velice těžkého, co se člověk stále učí.

Jako badatel se věnujete především filosofii a teologii středověké a novověké scholastiky. Tyto obory jsou zásadně ovlivněné Tomášem Akvinským. Proč jsou myšlenky Tomáše Akvinského důležité i dnes?

Odpovím otázkou: A proč by nebyly? U myšlenek filosofických a teologických není podstatné, jak jsou staré, ale jestli jsou pravdivé, nebo aspoň pomáhají k pravdě dojít. Existuje celá řada věcí, kde s Tomášem Akvinským nesouhlasím, ale těch, kdy souhlasím, a kdy mi tento středověký autor ukázal naprosto netušené souvislosti a argumenty, je mnohem víc. Po pravdě řečeno, hodně studentů, a to včetně studijních oborů naprosto nefilosofických (např. sociální práce), je Tomášem také nadšena, když ho díky mé snaze poznají. Ne proto, že by k němu cítili nějaký sentimentální vztah, často nejsou ani věřící. Prostě je osloví svými myšlenkami a způsobem přesného myšlení, které je jasné a má takřka tah na branku. A v neposlední řadě je v mnoha svých aspektech velice praktické a pro normální život užitečné.

Ptal se Petr Samec

Prof. Tomáš Machula, Ph.D., Th.D.

Narodil se v Kyjově, pokřtěn byl záhy, ale k osobní víře dospěl až v 17–18 letech. Vystudoval chemii, teologii a filosofii. Již 25 let žije v Českých Budějovicích (a okolí). Je šťastně ženatý a má 3 dospělé děti. Od roku 2000 pracuje na Teologické fakultě JU, kde učí filosofii. Na malý úvazek je také pracovníkem Filosofického ústavu Akademie věd a občas přednáší i na Katolické teologické fakultě v Praze. Systematicky se věnuje filosofické antropologii a etice a v oblasti dějin pak středověku. Je autorem víc než dvou desítek překladů spisů Tomáše Akvinského a celé řady studií. Vedle toho se snaží psát i texty pro širší veřejnost, např. loňskou knihu o víře, naději a lásce. Je mu blízká dominikánská spiritualita a je dominikánským terciářem.

Českobudějovický biskup udělil medaile sv. Auraciána

Každoročně 3. srpna slavíme v českobudějovické katedrále svátek sv. Auraciána, mučedníka a spolupatrona města, jehož ostatky se od roku 1670 uchovávají ve vzácném relikviáři. V tento slavnostní den českobudějovický biskup také uděluje zasloužilým osobnostem ocenění za zásluhy při šíření křesťanských hodnot a mimořádné přispění k rozvoji života diecéze. Letos v závěru mše svaté předal Českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil jednu zlatou a čtyři stříbrné medaile sv. Auraciána.

Oceněné osobnosti roku 2022

Ing. Dana Smolková (*1952)

– převzala zlatou medaili sv. Auraciána

Narodila se v Č. Budějovicích, kde vyrůstala v praktikující katolické rodině. Díky relativnímu uvolnění v roce 1968 mohla studovat na gymnázium a po maturitě absolvovala Vysokou školu ekonomickou v Praze.

Pracovala jako matematick-analytik (programátorka) v Podniku výpočetní techniky. Po

svatbě však její profesní kariéru přerušila výchova pěti dnes už dospělých dětí. Již v roce 1968 poznala Dílo Mariino – hnutí Fokoláre a od té doby žije tuto spiritualitu a angažuje se v tomto společenství. Od roku 1990 pracovala 25 let jako ekonom českobudějovické diecéze, ale v průběhu té doby rovněž spoluvytvářela partnerství diecézí České Budějovice, Linec a Pasov. Zároveň se aktivně zapojovala do činnosti různých organizací a hnutí, jako např. Křesťan a práce, Unie katolických žen či Sdružení Ackermann-Gemeinde. Až do loňského roku vypomáhala v účtárně Biskupství českobudějovického.

»Spolek podporovatelů kostela Umučení sv. Jana Křtitele v Zátóni« – stříbrnou medaili sv. Auraciána převzal předseda spolku Christoph Anderl

Tento spolek byl založen sudetoněmeckými a českými věřícími před 21 lety, nejprve jako »Farní sdružení Zátón« a to za účelem obnovy nejen drobné sakrální architektury v tamní farnosti, ale také i tamního kostela Umučení sv.

Jana Křtitele, který po letech takřka jakoby povstal z popela. Díky mimořádnému nasazení všech členů spolku a jejich

dobré koordinaci, každým rokem se dařilo získat pro tento projekt obnovy potřebné finanční prostředky, ať již ze strany státních či nestátních institucí, různých firem, dobrovolných dárců a sympatizantů. Podařilo se obnovit mnohé, ale také se podařilo vybudovat dobré a příkladné přátelské vztahy, což je také zásluhou těch, kdo v průběhu let stáli v čele tohoto spolku. Jména některých z nich stojí v tuto chvíli za připomenutí: páni Johann Puritscher, Eduard Brunner, Franz a Alfred Kopany, Edmund Koch, P. Johann Müller či současný předseda Christoph Anderl.

Horst Wondraschek (*1939)

– stříbrnou medaili za něho převzala paní Ema Marxová

Narodil se na Strakonicku, ale od dětství jezdil ke svým prarodičům, kteří bydleli v šumavské vesnici Glöckelberg – Zadní Zvonková.

Po odsunu sudetských Němců se celá rodina usadila nedaleko Lince, kde otec založil firmu

na výrobu pneumatik (Reifen Wondraschek), kterou po něm později převzal. Založil rodinu a se svojí manželkou Ulrike vychovali pět dětí. Po roce 1989 se jako hluboce věřící a praktikující katolík rozhodl udělat vše, co bylo v jeho silách, pro obnovu totálně zdevastovaného kostela sv. Jana Nepomuckého v Zadní Zvonkové. Sám do obnovy investoval, ale podařilo se mu sehnat finanční prostředky, potřebné kontakty a firmy, s jejichž pomocí se v krátké době zrekonstruoval kostel s přilehlým hřbitovem, takže již v roce 1992 mohl být

znovuvysvěcen. Poté následovala jednak obnova interiéru kostela, ale v blízkém domě také vybudování muzea, kde se nachází expozice s fotografiemi a exponáty, dokumentující život v obci, kde před jejím zánikem žilo přibližně 1500 obyvatel. Za zmínku ještě stojí i to, že farnost Zvonková byla také posledním působištěm P. Engelmara Unzeitiga, který zemřel v koncentračním táboře Dachau a v roce 2016 byl prohlášen za blahoslaveného.

Božena Lapáčková (*1939)

– převzala stříbrnou medaili sv. Auraciána

Narodila se v malé vesničce Štipoklasy neda-leko Týna nad Vltavou a především rodičům vděčí za dar víry v Boha. Základní školu navštěvovala na Modré Hůrce a v Týně nad Vltavou. Později studovala Střední ekonomickou školu v Č. Budějovicích,

kde maturovala v roce 1968. Do manželství vstoupila v roce 1963 a s manželem Ladislavem vychovali dvě děti a dočkali se čtyř vnuků. Celou svou pracovní kariéru věnovala ekonomii a květinám v zelinářsko-zahradnickém komplexu Voříškův dvůr, kde pracovala až do svého odchodu do důchodu. Poté však ještě vypomáhala až do roku 2013 ve velkoobchodu květin. Odtud ji znala celá řada kněží ještě z období totality, neboť tam se jezdilo za nákupem květin, nejen bílých hortenzií, zdobících Boží hrob mnoha farních kostelů v diecézi. V roce 1988, při jedné církevní slavnosti, byla poprvé požádána o výzdobu v katedrále a od té doby aranžuje květiny nepřetržitě i v několika dalších kostelích.

Marie Fišerová (*1932)

– stříbrnou medaili za ni převzala dcera Marie Fišerové

Od svého mládí vynikala upřímnou vírou, kterou považovala za velký a mimořádný dar, o který se neváhala podělit s kýmkoliv a kdykoliv. Takřka přirozeně se zapojovala do úklidu a výzdoby kostela Nanebevzetí Panny Marie

v Hrobech, kde také od roku 1989 konala kostelnickou službu. Stala se postupně jakýmsi styčným bodem ve farnosti, neboť díky svým schopnostem dokázala spoluorganizovat nejen sbírku tříkrálovou, ale třeba i sbírku při opravě kostela. Díky svému misionářskému nadšení neváhala vypomáhat i při přípravě křtu dětí v obci, stejně tak jako poskytovala přístřeší – vpravdě to „domus ecclesiae“ – při udělování svátosti nemocných, které se nebála oslovit. I když vzhledem k pokročilému věku sama není již schopna zvládnout všechno to, co zvládala před lety, do péče o kostel dokázala zapojit i své nejbližší.

Petr Samec

Personalía

A. Ustanovení:

P. Mgr. David Mikluš byl k **14. 7. 2022** odvolán z úřadu farního vikáře prelatury **Český Krumlov, Kájov, Přídolí, Větrní, Věžovatá Pláně, Zátoň** a z úřadu administrátora excurrendo farností **Hořice na Šumavě a Svěraz**, vše vikariát Český Krumlov; č. j.: 1504/2022. A od **15. 7. 2022** je ustanoven do funkce výpomocného duchovního farnosti **Tábor, Chýnov, Malšice, Planá nad Lužnicí a Sezimovo Ústí**, vše vikariát Tábor; č. j.: 1505/2022.

Prel. Mgr. Václav Pícha, JC.D. je od **15. 7. 2022** jmenován do úřadu administrátora excurrendo farnosti **Hořice na Šumavě**, vikariát Český Krumlov; č. j.: 1506/2022.

P. Mgr. Jan Rothschedl je od **15. 7. 2022** jmenován do úřadu administrátora excurrendo farnosti **Svěraz**, vikariát Český Krumlov; č. j.: 1507/2022.

P. Mgr. Tomasz Krzysztof Piechnik je od **15. 7. 2022** jmenován farním vikářem farnosti **Chýnov**, vikariát Tábor; č. j.: 1701/2022.

P. Mgr. ThLic. Martin Sedloň, OMI je od **14. 7. 2022** odvolán z administrátora excurrendo farnosti **Chýnov**, vikariát Tábor; č. j.: 1543/2022.

P. Mgr. Michal Pulec je od **15. 7. 2022** jmenován do úřadu administrátora excurrendo farnosti **Chýnov**, vikariát Tábor; č. j.: 1544/2022.

P. Mag. theol. Martin Matouš Vávra, CFSsS je odvolán k **24. 6. 2022** z funkce biskupského řidiče a ceremoniáře; č. j.: 1540/2022. A od **25. 6. 2022** je jmenován výpomocným duchovním farnosti **děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice – město; č. j.: 1541/2022.

P. Bc. Pavel Kasal je od **25. 6. 2022** jmenován farním vikářem farnosti **děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice – město; č. j.: 1542/2022.

B. Životní jubilea:

R. D. Václav Hes oslavil **25. 8. 2022** své šedesáté páté narozeniny.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

C. Výročí kněžského a jáhenského svěcení:

P. Mgr. Peter J. M. Vianney Madár, CFSsS oslavil **1. 9. 2022** patnácté výročí kněžského svěcení.

P. Mgr. Peter Tomáš Paradič, CFSsS oslavil

1. 9. 2022 své patnácté výročí kněžského svěcení.

Mgr. Tomasz Maciej Zbucki oslavil

27. 7. 2022 své dvacáté výročí jáhenského svěcení.

K výročí kněžského a jáhenského svěcení upřímně blahopřejeme.

Relikvie Svatého hřebu z Milevska

V prosinci 2020 proběhlo médii hned několik zpráv o spektakulárním archeologickém nálezů v premonstrátské kanonii v jihočeském Milevsku. Především ta poslední, která seznamovala veřejnost s vyzvednutím trosek tzv. Milevského relikviáře z nepřístupné dutiny způsobila značný rozruch a bez nadsázky se stala opravdovým celosvětovým virálem. Připomeňme si nyní jen v rychlosti, o co před dvěma lety šlo.

Milevský klášter z ptáčích perspektivy od západu; Foto: J. Sindelář

V dubnu roku 2020 se podařilo, v rámci nedestruktivního průzkumu a dokumentace stavby, objevit, prozkoumat a zmapovat zajímavou soustavu dutých prostor, ukrytých v masivní severní zdi kostela sv. Jiljí. Tento kostel patří mezi nejkrásnější románské stavby v jižních Čechách. Byl postaven v poslední čtvrtině dvanáctého století, ale později byl výrazně přestavěn (presbytář) kolem poloviny století třináctého, aby pak jeho zbytky pohltila stavba velkého gotického chrámu, dokončeného někdy po roce 1400. Z té nejstarší, románské, stavební fáze dodnes stojí severní zeď lodi kostela a mohutná hranolová věž na západě. A právě v jarních měsících, při dokumentaci severní zdi lodi, byla objevena podivná soustava dutin nad chodbou se schodištěm, která původně sloužila jako komunikace mezi panskou tribunou a lodí kostela. O této části dutých prostor se všeobecně vědělo a figuruje v téměř každé publikaci o historii milevských církevních staveb, ale nebyla jí věnována větší pozornost.

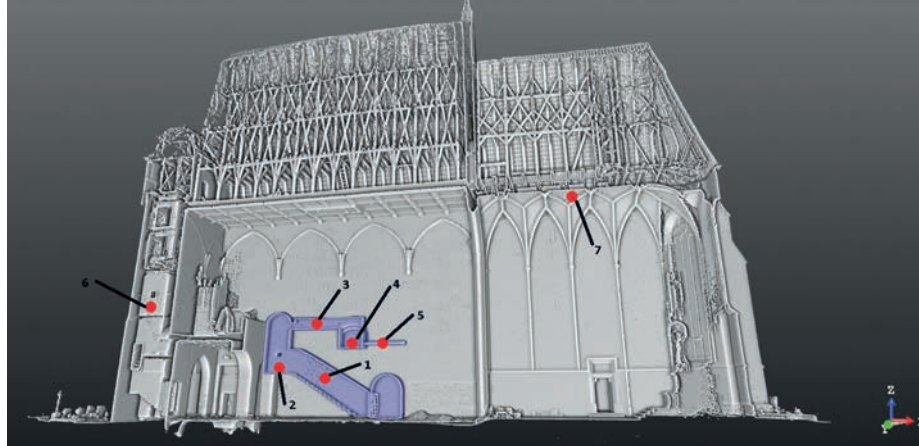
Vstup do nově dokumentovaného systému dutin ve výšce 3 m nad plošinou původního nástupu na panskou tribunu, představuje nevelké „okno“ o rozměrech 60 cm x 60 cm, které bylo někdy v minulosti zazděno a následně zase zazdívka vybourána. Za tímto vstupním otvorem pokračuje další chodba, vedoucí v síle zdi kostela, směrem na východ. V době zahájení průzkumu byla chodba znepřístupněna hned za vstupním oknem dřevěným trámem, zazděným do druhotně vybourané kapsy v jižní stěně a vedoucím ve směru sever-jih napříč dutým prostorem. Za překážkou pokračuje chodba o šířce 60 cm a maximální výšce 90 cm ještě přibližně 6 metrů východním směrem, kde je pak ukončena rozšířením v místnost. V době objevu byly všechny dutiny zaneseny sedimentem, který do těchto míst z velké části přemístila zvířata. Byla to směs hlíny,

drobných kamínků, opadané omítky, a především nejrůznějších klacíků, větviček, nestrávených zbytků potravy a trusu. Takový materiál není vhodné uvnitř hodnotné architektury nechávat. Proto bylo rozhodnuto o vytěžení odpadků. Kdo ví, třeba se při čištění prostoru podaří objevit něco, co by vysvětlilo existenci podivných dutin a přineslo indicie k pochopení jejich původního účelu. Celý výzkumný tým totiž od první chvíle pracoval s hypotézou, že by mohlo jít o tajnou chodbu s původní středověkou trezorovou místností.

Během dvou týdnů přivolaní jeskyňáři celou chodbu i rozšířenou místnost vyčistili. Na podlaze místnosti našli hromádku lidských kostí a v prasklinách na podlaze i u stěn pak také zlomky ozdob z drahých kovů. Velmi drobné kousky zlata a stříbra nejsou tím, co bychom nazvali pokladem, ale jsou velmi důležitým důkazem, že zde v minulosti nějaký „poklad“ skutečně ukryt byl, a že tedy původní teorie o účelu dutých prostor byla správná. Opravdu se podařilo objevit a zdokumentovat původní středověký trezor. Tím ale není všem překvapením konec. Těsně nad podlahou trezorové místnosti je zachycena ještě jedna dutina. Ta má nepatrné rozměry – šířku 26 cm a výšku pouhých 16 cm. Podle laserového měření však vede minimálně 3,5 m dále na východ. Právě v této poslední nepatrné dutině v nitru středověké zdi kostela sv. Jiljí jsou nakonec nalezeny, a posléze z ní i vyzvednuty, trosky dvou dřevěných schránek s větším množstvím drobných kovových ozdob. Při rozebírání a dokumentaci dřevěných zbytků je nalezen kus železného hřebu, jenž je v horní (nejširší) části signován zlatým křížkem. Všechna archeologická zjištění nasvědčují, že se podařilo v milevském klášteře objevit artefakt, který středověká společnost považovala za jednu z nejposvátnějších křesťanských relikvií – hřeb z Pravého kříže.

Od terénního výzkumu a od vyzvednutí trosek relikviáře uběhlo již více než 20 měsíců. Během této doby jsou jednotlivé artefakty podrobovány nejrůznějším analýzám a dalšímu zkoumání. Moderní technologie a přírodovědné analýzy by měly přinést odpovědi na otázky, které samotný nález vyvolal. Jde především o původ relikviáře. O to, jaká byla jeho cesta historií od chvíle, kdy jej někdo postavil, až do okamžiku jeho ukrytí v důmyslném systému dutin středověkého kostela v Milevsku. Odborný tým předpokládal, že většina analýz proběhne během několika měsíců od převezení nálezů do laboratoří a výsledky budou známy do jednoho roku. Celosvětová pandemie však zbrzdila život na Zemi a tak se i práce v laboratořích časově protáhly a stále nejsou dokončeny. Z toho důvodu nejsou ani dnes, po dvou letech od objevu, výsledky přírodovědného bádání kompletní.

Co tedy v září 2022 o milevském nálezů víme? Co nového se podařilo zjistit?

- 1 - chodba se schodištěm v síle románské zdi
- 2 - plošina s nástupem na původní panskou tribunu románského kostela
- 3 - "tajná" přístupová chodbička k trezoru
- 4 - trezorová místnost
- 5 - místo nálezu relikviáře
- 6 - románská věž
- 7 - presbytář gotického kostela s unikátní síťovou klenbou "milevského typu"

Řez digitálním modelem kostela sv. Jiljí v Milevsku
s vynesou soustavou dutin; Foto: grafika J. Šindelář

Jsou dokončeny práce na absolutní dataci organických materiálů. K tomuto účelu posloužila radiokarbonová metoda datování, která je založena na výpočtu stáří z poklesu počtu atomů radioaktivního izotopu uhlíku ^{14}C v původně živých objektech. Ta nám již v roce 2020 potvrdila, že se relikviář skládal ze dvou dřevěných schrán. Starší z dubového dřeva, které bylo datováno do let 260–416 našeho letopočtu a mladší z modřínového dřeva datovaného do let 1290–1394 našeho letopočtu. V průběhu roku 2021 byla provedena datace kontrolních vzorků, jejíž úkolem bylo eliminovat případnou chybu analýz z roku 2020. Výsledky dalších radiokarbonových datací jsou shodné s původními zjištěními. Dataci dřeva použitého pro stavbu relikviářových schrán tak můžeme považovat za potvrzenou. Vedle toho se také podařilo stejnou metodou datovat zvířecí kosti ze sedimentů, jimiž byly dutiny zaneseny. Podle zoologů jde téměř jistě o vývržky sovy pálené s jedním velmi zajímavým detailem. Mezi nestrávenými zbytky potravy jsou rozpoznány kosti bělozubky bělobřiché. Je to drobná myšice, která by neměla v okolí Milevska žít. I přírodovědce tak velmi zajímá, z jakého období kosti pocházejí. Analýzy v roce 2021 potvrdily dostatek kolagenu v kostech a zubech bělozubky a datují tyto zvířecí ostatky do širokého rozmezí let 1640–1795 našeho letopočtu. Je to zajímavý údaj pro zoology a nám jasně říká, v jakém období obývala duté prostory severní zdi lodi kostela sv. Jiljí v Milevsku zvířata. Je to doba, kdy už dochází k postupnému zanášení prostor a také důležitý mezník v čase, od něhož bezpečně lidská noha do trezorové místnosti nevstoupila a o ukryté relikvii již nikdo nevěděl. Vedle datace organiky probíhaly i práce na určení materiálového složení kovových ozdob. Výsledky ukazují, že k výzdobě dřevěných schrán bylo použito výhradně drahých kovů. Všechny analyzované části výzdoby jsou výlučně ze zlatého a stříbrného plechu. Zlaté artefakty jsou z vysoce čistého zlata, které můžeme definovat jako zlato o ryzosti 21–22 karátů.

I křížek v samotném železném hřebu je zlatý. Je to do určité míry překvapení, neboť například pro podobné signování hřebu v tzv. Longinově kopí, uchovaném ve Vídni, byla použita mosaz. Ryzost a složení prvkových nečistot zlata v hřebu jsou odlišné od zlatých ozdob, které posloužily k výzdobě vnější schrány. Největší překvapení jsme schválně nechali na samotný konec. Již od úplného začátku, od okamžiku, kdy odborníci na monitorech počítačů studovali nálezovou situaci v nepřístupné dutině, byla zářející absence drahých kamenů. Proč někdo pro dozdobení relikviářové schrány použil nejcennější kovy a nedoplnil výzdobu o barevné drahokamy, zvláště když je jejich výskyt v okolí Milevska znám? Lesk drahých kamenů byl totiž ve středověku považován za nejméně hmotnou část reality, což mělo umožňovat andělům přecházet ze světa duchovního do světa fyzického. Světlo zářící skrze drahé kameny bylo pro tehdejší světový názor tím, co posilovalo síly vycházející z relikviářů a relikvií samotných.

Přes všechno padesátileté výzkumné úsilí se v Milevsku zatím podařilo v archeologických sondách objevit pouze dva malé leštěné valouny zeleného malachitu a fialového ametystu. Až aktuální analýzy povrchu dřeva starší relikviářové schránky, provedené v laboratoři Národní galerie pod vedením Radky Ševců, přinesly objev stop po původním barevném nátěru. Jako barevný pigment byl použit tzv. pravý ultramarín, tj. vůbec nejzákladnější a nejdražší modré barvivo, které kdy lidstvo poznalo. Ve středověku se ultramarín doslova vyvažoval zlatem. Máme tedy doklad o využití drahého kamene lapisu lazuli na vnějších plochách relikviářové schrány a zároveň i barvu odstínu nebeské modři, která vždy bývala symbolicky spojována s Ježíšem Kristem. I tato, zatím poslední provedená, analýza potvrzuje naprostou výjimečnost milevského nálezu a věříme, že nás čekají ještě další překvapení.

Jiří Šindelář, Pavel Břicháček

Vstupní chodba do trezorové místnosti.

Hřeb z Milevska.

Hřeb z Milevska pod rentgenem.

9

“Služebník z lásky”

“Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí!”

(1Kor 9,19)

Tento měsíc si přiblížíme zkušenost vietnamského kardinála jménem **François van Thuân**, který strávil **13 let ve vězení, přičemž devět let v úplné izolaci.**

Svědčí o tom, že **když je láska pravá a nezištná, vyvolá jako odpověď opět lásku.**

Během věznění ho svěřili pěti hlídkám stráží, ale zodpovědní se rozhodli, že tyto hlídky se budou střídát jednou za 14 dní s jinou skupinou, protože původní hlídky biskup svým chováním „nakazil“.

Nakonec se rozhodli, že u něho nechají stále stejnou stráž, jinak by mohl „nakazit“ a obrátit všechny policisty ve věznici.

«Zpočátku se mnou strážní vůbec nemluvili. Odpovídali pouze ano a ne. Jedné noci jsem dostal nápad: “Františku, vždyť jsi pořád bohatý, máš ve svém srdci Krista. Miluj je tak, jak tě miluje Ježíš.” Druhý den jsem je začal mít rád ještě víc, miloval jsem v nich Ježíše, usmíval se na něa zdvořile jsem je oslovoval.».

„Sjednocovat se“,
„vzít se do druhého“,
nebo jak často říkáme:
„obout se do bot druhého“,
Sdílet s ním to,
co prožívá on.

Naučme se naslouchat
v hloubky duše
Božímu hlasu,
hlasu svědomí:
ten hlas nám řekne,
co od nás Bůh chce
v každém okamžiku:
jak milovat bližního a...
získat je pro Jeho lásku.

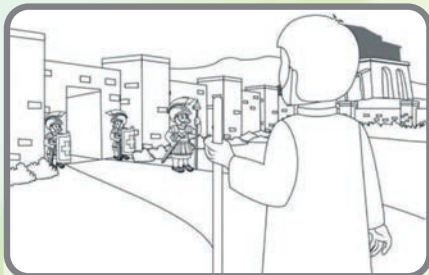
centrogen3.rpu@focolare.org

Upraveno ze Slova života Letizie Magriové

Svobodní k lásce

„Jsem nezávislý na všech, a přece jsem udělal ze sebe služebníka všech, abych tak získal tím větší počet lidí.“ (1 Kor 9,19)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Apoštol Pavel vykonal dlouhé cesty, aby dal mnohým lidem poznat Ježíšovu lásku. Na jedné z nich přijel do Řecka, do města Korint.

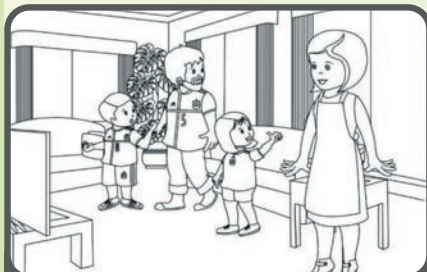
Viděl, že někteří apoštolové, kteří se před krátkou dobou stali křesťany, neví, jak se k sobě mají chovat. Pro Pavla je vždy nejdůležitější láska ke všem, obzvláště k těm nejslabším.

Proto říká, že, i když je svobodný ode všech, je pozorný na to, aby sloužil těm, kteří to potřebují.

Zkušenost Cecílie z Madridu ze Španělska: Jednou večer jsme se společně s tatínkem a bráškou dívali v televizi na fotbal.

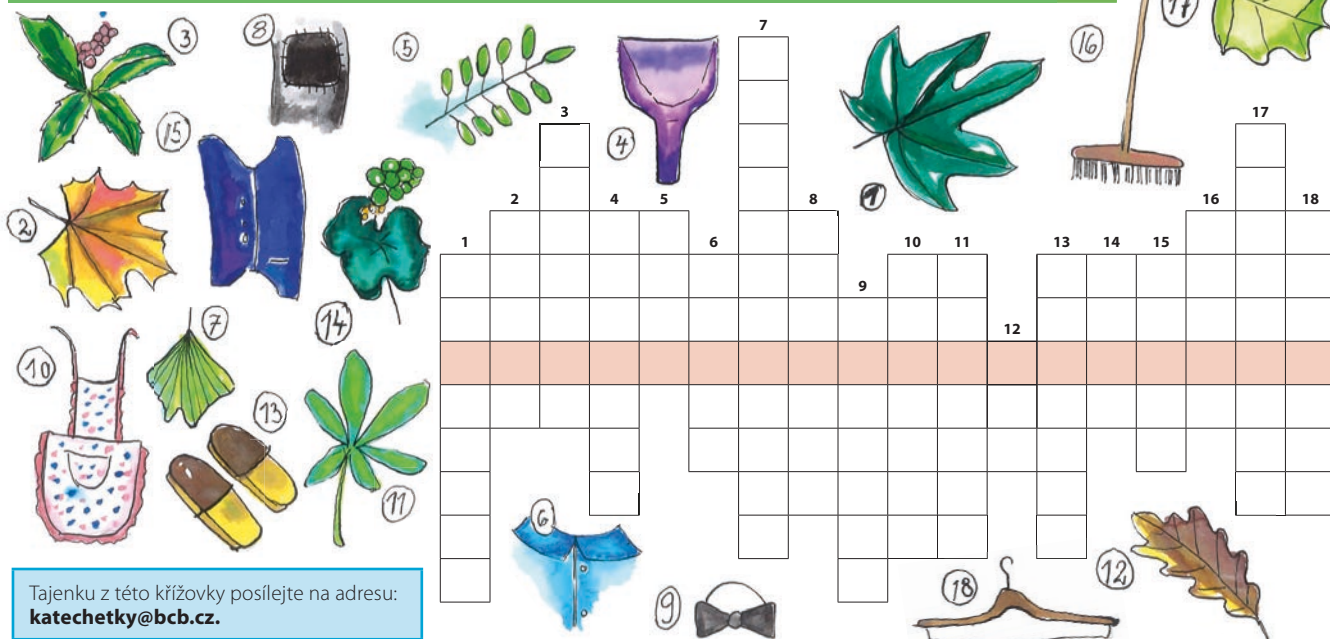

Přišla maminka a řekla: 'Nikdo nemyslí na mě, když jsem se vrátila unavená z práce a musím připravovat večeři? Kdo mi pomůže prostřít?' Kdo mi pomůže prostřít?

Já jsem se chtěla dívat na fotbal, ale pomyslela jsem si: 'I v mamince je Ježíš, kterého mám mít ráda!' Vstala jsem a šla jsem do kuchyně prostřít stůl. Maminka měla radost a náš tým vyhrál 4:0!!!

„Jsem nezávislý na všech, a přece jsem ze sebe udělal služebníka všech, abych tím tak získal větší počet lidí.“ (1 Kor 9, 19)
Pán Ježíš v dnešní verši říká, a tím nám dává příklad, že nepřišel, aby mu lidé sloužili, ale aby on se stal naším služebníkem. A udělal to proto, aby získal více lidí, kteří půjdou a budou ho následovat; budou jako on (viz tajenka).

Tajenku z této křížovky pošlete na adresu: katechetky@bcb.cz.

Pektorální kříž

Kříž, jenž je interpretovaný jako symbol celosti světa, není jen symbolem křesťanským, ale obecným. Jeho stopy nacházíme ve všech kulturách a v různých obdobích dějin lidstva. Nenacházíme jej však jen ve velkém provedení v interiéru duchovních staveb, nebo v exteriéru našich měst, vesnic, u cest nebo na mostech, ale rádi jej také nosíme např. na řetízku u sebe, na krku. Mnohdy jsme křížek podědili po svých předcích a připomíná nám tak předchozí generace.

Mezi těmito kříži, jenž nosíme „na sobě“, zaujímá osobité místo pektorál (*crux pectoralis* – hrudní kříž) – tedy kříž, který viditelně nosí biskupové i jiní církevní hodnostáři. Jedná o kříže, které jsou zavěšené na umělecky zhotoveném řetězu nebo na stuze (zvláště v minulosti) a šňůře k tomu speciálně upravené. Barevnost této šňůry vzadu zakončené střapcem je pro papeže zlatá, pro kardinály purpurovo – zlatá, pro arcibiskupy a biskupy zeleno – zlatá, pro opaty černo – zlatá, pro preláty růžovo – zlatá. Někdy je také v barevné kombinaci zlaté s bílou, fialovou, nebo modrou. Velikost pektorálů na výšku bývá často 5 až 10 cm, v případě vyšších hodnostářů s biskupským svěcením i 13 cm. Forma i styl náprsních křížů vypovídají o konkrétní době v dějinách umění. S pektorály mnohdy svým vyhotovením korespondovaly oltářní a procesní kříže. Nejkrásnější co do vyhotovení jsou náprsní kříže latinského tvaru s prodlouženým vertikálním ramenem (*crux oblonga*). Oblíbené byly a jsou také pektorály ve tvaru řeckého kříže (*crux quadrata*), kde jsou všechna ramena kříže stejné velikosti. V dějinách latinské církve však nacházíme zvláštnosti. Například dvojí kříže nošené především v minulosti některými arcibiskupy nebo patriarchy (např. Ignatius Moussa I. kardinál Daúd, syrský patriarcha Antiochie, prefekt kongregace pro východní církve, 1930–2012).

Kde se vzal zvyk nosit kříž jako viditelné znamení na sobě? V raně křesťanském období nacházíme zmínky o nošení kříže osobami světskými i duchovními. Tehdy se nejednalo o liturgické používání, ale smysl byl apotropaický (chránit před zlem) nebo jako znak spásy.

Už ve starověkém Egyptě nosili faraoni šperk – límec, který se nazývá pektorál, na němž byly obrazy bohů (13. století př. Kr.) a totéž se vyskytuje i u asyrských vládců (9.–7. století př. Kr.). Závěsným medailónem byl ozdoben i velekněz egyptského boha Ptaha v Mennoferu (Memfis). To nás postupně přivádí k velekněžskému rouchu ve Starém zákoně, k náprsníku (v latinském překladu bible označován *rationale*, *rationale iudicii*). Byl ozdoben vpředu dvanácti drahokamy, které byly po třech sestavené do čtyř řad pod sebou a zasazené do zlata. Na každém z drahokamů bylo vyryto jméno jednoho izraelského kmene. V tomto náprsníku velekněz také nosil dva posvátné losy, *Urim* a *Tummim*, přeloženo „Světlo a Pravda“. Stejně tak i ve středověku se do *racionalů* vsazovaly drahé kameny a zdobily se křesťanskými motivy. V období křížových výprav se jejich tvar změnil na kříž.

Tento typ kříže se na křesťanském Východě vyskytoval již v 5. století, kdy obsahoval relikvie Svatého kříže a byl zhotoven ze dřeva, stříbra, zlata, bronzu, vzácných kamenů, slonové kosti či křišťálu. Jednalo se o tzv. *enkolpion* (řecky *en kolpo* – na prsou), který byl zavěšen na šiji a nošen na prsou. Jeho role se ve staro-

věku blížila amuletu, který měl chránit před démony. V křesťanském prostředí se s ním setkáváme již ve 4. století, kdy měl různé formy, a uvnitř měl vložené relikvie. Nošení takového kříže podporovalo kult mučedníků a jejich relikvií.

Pokud bychom chtěli odpovédět na otázku, jak se pektorál dostal do bohoslužby, je potřeba vnímat dvě cesty východního a západního křesťanstva.

Na Východě biskupové nosili pektorály už v 5. století. V pozdějších dobách 9. až 12. století byly odlité z bronzu a na nich byl vyryt obraz Ukřižovaného, Panny Marie

s Ježíškem a svatých v medailónech. Všechna zpodobení byla v duchu archaické ikonografie, vycházející z 6. až 7. století. Tyto kříže měly v sobě často relikvie typu *brandea*, což byly částčky země, ve které kde žili Ježíš, Panna Maria nebo svatí. A obsahovaly také fragmenty tkanin. Opět je třeba zdůraznit, že ostatky Svatého kříže v pektorálu zhotoveném z drahých materiálů si mohli dovolit jen ti nejvýznamnější: mezi ně patřili východořímský císař, jeho nejbližší příbuzní, pár významných církevních hodnostářů a dvořanů. Ze strany císaře se jednalo o vzácný dar, např. byzantský císař Nikeforos I. (765–811, vládl od 802) daroval zlatý *enkolpion* papeži sv. Lvu III. (750, papežem 795–816). Na Západě především ze zachovalých pektorálů z 10. a 11. století vidíme jejich tvar, kdy ramena kříže jsou zakončena tvarem lichoběžníků, příček, čtverců a později lilií. Kříž byl na přední straně vyzdoben gravírovanou postavou Ukřižovaného, zakončení ramen kříže symboly evangelistů, poprsími Panny Marie, sv. Jana, apoštolů či některých svatých. Na zadní straně se vyzdoba skládala ze zobrazení Panny Marie, svatých nebo rostlinných motivů. Nosit náprsní kříž stále nebylo v těchto dobách zvykem. Na rozdíl od jiných biskupů tak činili jen papežové na znamení své vysoké hodnosti. O tom jsou zmínky z 9. století z doby papeže sv. Mikuláše I. (kolem 800, papežem 858–867). Během liturgie biskupové od 12. století nosili pektorál na albě, i když se stále nejednalo o všeobecnost v rámci Západu.

První, kdo píše o pektorálu ve smyslu liturgickém, je papež Inocenc III. (1160/1161, papežem 1198–1216) ve svém díle *De sacro*

Ukázka pektorální šňůry; Foto: archiv autora

Pektorály z českobudějovické diecéze – zleva: jeden z pectorálů, který dnes nosí otec biskup Vlastimil; dva historické pectorály českobudějovických biskupů; pectorál jindřichohradeckých proboštů; Foto: archiv BCB

altaris mysterio. Podle některých badatelů liturgie nebyl pektorál ještě ve 14. století pevnou součástí biskupského liturgického oblečení a stal se jí až v 15. století. Jiní oproti tomu tvrdí, že pektorál byl součástí pontifikálie už ve 12. století jak pro biskupy, tak pro opaty. Někteří kronikáři 14. století se zmiňují, že kardinálové, arcibiskupové a biskupové v přítomnosti papeže nemohli nosit pektorál. O tom svědčí kronikáři z ekumenického Basilejsko – ferrarsko – florentského koncilu (1431–1445), kdy východní biskupové ve Ferrare a Florencii pectorály před papežem měli a západní církevní hodnostáři nikoli. Až římský pontifikál papeže Klementa VIII. (1536, papežem 1592–1605) se zmiňuje o pektorálu, který si biskup kandidát nasadí na sebe, bezprostředně před obřadem své konsekrace. Ještě předtím (v roce 1570) doporučil pektorál jako insignii všem biskupům i opatům papež sv. Pius V. (1504, papežem 1566–1572).

Doba baroka znamenala rozkvět umělecké krásy pectorálů. Byly bohatě zdobené drahými kameny, emaily, v barevnosti drahých kamenů odpovídaly liturgickým barvám a spolu s prstenem a *agrafou* (ozdobná spona k uchycení hedvábné stuhý pectorálu) tvořily mnohdy jeden komplet. Biskupský ceremoniál (1600) přikazuje biskupům, aby jim jáhen nasadil pektorál ještě před štolou a papež Benedikt XIV. (1675, papežem 1740–1758) doporučuje náprsní kříž nosit na chórovém

i každodenním oděvu. Ceremoniál pro biskupy nestanovoval, jak se mají umísťovat relikvie do pectorálu. Mnozí hodnostáři doporučovali částečky dřeva Svatého kříže a relikvie spojené s životem Panny Marie nebo apoštolů. To mělo za následek, že kongregace Svatého oficia 25. března 1889 z rozkazu papeže Lva XIII. (1810, papežem 1878–1903) doporučila biskupům, aby částečky Svatého kříže odkazovali svým nástupcům a nový biskup tak nebude potřebovat novou relikvii. Na konci 19. a v 20. století se mnohokrát upravovala pravidla pro nošení pectorálu a jeho zdobnost, jenž měla odpovídat církevní hodnosti nositele. Docházelo tak např. k stanovení počtu kamenů a jejich barevnosti, nebo určení, kdy a za jakých okolností lze pektorál nosit. Všechna pravidla se však týkala především prelátů bez biskupského svěcení a kanovníků, kdy především mnohé kapituly si toto právo uchovaly dodnes.

V současnosti biskupové nosí pektorál nejen jako součást liturgického oděvu, ale také běžného, každodenního. U biskupského svěcení nedochází k předání pectorálu biskupem světitel, ale biskup kandidát si jej nasadí na albu před svěcením, kdy se obléká do liturgických rouch.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhich, O.Cr., Ph.D.

Postní almužna 2022 pomůže ukrajinským uprchlíkům

V době postní se opět uskutečnila Postní almužna – společný duchovně-formační projekt Diecézní charity České Budějovice a Pastoračního střediska Biskupství českobudějovického. Postní almužna nabízí lidem příležitost, jak věnovat svoje postní snažení ve prospěch potřebných. Letošní výtěžek z papírových pokladniček činí krásných 208 460 Kč.

Charita a Pastorační středisko si pro letošní Postní almužnu zvolily společný záměr, a to pomoc ukrajinským uprchlíkům v českobudějovické diecézi. Vybraná částka byla a dále bude použita na nákup školních potřeb pro děti a vybavení domácností, jako jsou skříně, postele, pračky či lednice a další potřebné zařízení. Peníze pomohou také s částečnou úhradou nájemného u těch rodin s dětmi, které nájemné bez pomoci nezvládnou uhradit. Nově přijatí pracovníci Poradny pro cizin-

ce a migranty, kteří jsou též z řad ukrajinských uprchlíků, pravidelně navštěvují ukrajinské rodiny, kdy zjišťují jejich potřeby a zaváží potravinovou pomoc. Potravinová pomoc je také denně poskytována v Kontaktním a poradenském místě v sídle diecézní Charity. Prostředky z Postní almužny byly v neposlední řadě použity i na financování dětského letního tábora, který pořádalo Pastorační středisko.

Více o Postní almužně v českobudějovické diecézi se dozvíte na **www.dchcb.cz/postni-almuzna**.

Děkujeme všem, kdo se do Postní almužny v naší diecézi zapojili!

Diecézní charita České Budějovice, Pastorační středisko BCB

Anketa s řediteli církevních škol

Při zahájení nového školního roku jsme ředitelům církevních škol v Českobudějovické diecézi položili tři otázky:

- 1. Jaké novinky pro nadcházející školní rok připravujete?**
- 2. Kolik dětí se u vás letos bude učit a máte ještě volná místa?**
- 3. Co považujete za největší přednost vaší školy a proč by děti měly chodit právě k vám?**

Církevní mateřská škola Lipenská, České Budějovice

S. M. Serafína Bartůšková, ředitelka

1. Potřebujeme opravit okapy, jejich svody, voda zatéká pod budovu a způsobuje velkou vlhkost ve sklepě. Rádi bychom pokračovali ve výuce hry na zobcovou flétnu a kroužku sachů, který je velmi oblíbený. Připravujeme školku na příchod dětí po prázdninách, a především svá srdce pro všechny svěžené děti, zvláště ty zraněné událostmi ve světě (nebo ve svém blízkém okolí).
2. Letos k nám nastoupí 85 dětí. V současné době není žádné volné místo. V září uvidíme, zda nastoupí všechny ukrajinské děti, které docházely před prázdninami.
3. S církevními školami se srovnávat nemůžeme, všechny se snaží dát dětem to nejlepší, co dovedou (to ale snaží každá dobrá učitelka i školách státních). Přednosti: nemáme zde televizi, necvičíme jógu; ve třídách společně vyrůstají děti různého věku, různých národností a také děti zdravé s dětmi s postižením; společně s dětmi poznáváme našeho Dobrého Pastýře. A také máme krásnou zahradu!

Církevní mateřská škola U sv. Josefa, České Budějovice

Zdeňka Maňáková, ředitelka

1. Žádné velké novinky neplánujeme, spíš chceme pokračovat v tom, co je osvědčené a co se daří. Během prázdnin se podařilo opravit podlahu v jedné třídě, děti a paní učitelky tedy vstoupí do dalšího školního roku „po novém“.
2. Kapacita naší školky je 75 míst a v tuto chvíli je více méně naplněna.
3. Rodinná atmosféra, zkušený tým zaměstnanců, zázemí kláštera... Snažíme se, aby se každý – ať už malý, nebo velký – u nás cítil přijatý. Aby tu lidem bylo dobře. A to ostatní s tím hodně souvisí.

Církevní mateřská škola Jonáš, Pacov

Petra Koblicová, ředitelka

1. Naše mateřská škola v loňském roce začala plánovat svou výchovně – vzdělávací činnost společně s dětmi, formou různých dlouhých projektů. Děti samy navrhuji témata a aktivity, co by chtěly dělat, co by je bavilo a na nás učitelkách je, abychom tyto návrhy propojily s výchovně – vzdělávacími cíli a požadovanými kompetencemi RVP PV. Snažíme se, aby

děti byly do procesu co nejvíce zapojené, aby společná činnost vycházela z jejich zájmu, aby se na ní co nejvíce podílely, a hlavně aby je bavila. Snažíme se co nejvíce být s dětmi venku v přírodě, obdivovat její dokonalost, zkoumat ji, dívat se a žasnout. Také jsme zakoupili do mateřské školy ponk a potřebné nářadí, aby naši malí řemeslníci si mohli leccos vyrobit, nebo se třeba jen naučit zatlouci hřebík. Velmi oblíbenou činností je společné pečení a příprava svačinek, a to jak pro holky, tak pro kluky. V tomto školním roce bychom tímto směrem chtěli pokračovat, naši činnost stavět na aktivitách blízkých dětem, přírodě i Bohu.

2. Kapacita naší školky je plná, celkem 27 dětí.
3. Když jsem do školky nastoupila poprvé, bylo mi jasné, že dobrá školka se nepozná podle krásné nové budovy, nebo podle jejího vybavení, ale podle atmosféry, která tam vládne. Ta velmi záleží na dobrých vztazích mezi pedagogy, dětmi a rodiči. Vždyť právě my dospělí jsme dětem největším vzorem. Od koho jiného by se děti měly učit vzájemně spolupracovat, umět se domluvit, řešit problémy, nebo třeba být tolerantní, všímavý, ne lhostejný a umět pomoci potřebným? Proto jsem ráda za každou z holek, našich paní učitelek, protože bez nich by naše školka nebyla taková, jaká je. Největší bohatství naší školky jsou tedy paní učitelky, které vnášejí do své každodenní práce kus sebe, společně s dětmi a rodiči vytvářejí rodinné prostředí, naplněné vzájemnou důvěrou a otevřeností nejen k sobě navzájem, ale také k Bohu.

Biskupské gymnázium J. N. Neumanna, církevní základní škola a základní umělecká škola, České Budějovice

Martin Maršík, ředitel

1. Na obou školách došlo k revizi školního vzdělávacího programu, při které navýšíme hodinové dotace výuky robotiky a výpočetní techniky. Na církevní základní škole (CZŠ) je novinkou také zavedení předmětu anglický jazyk od 1. třídy. Z pohledu stavebních úprav na CZŠ se v současné době buduje spojovací krček mezi školou a jídelnou. Je to poměrně velká stavba, která umožní přechod mezi oběma budovami „suchou nohou“ a zároveň se CZŠ stává plně bezbariérovou školou. Velkou radost nám udělal Magistrát města Českých Budějovic, který tuto stavbu podpořil jedním milionem korun. Na biskupském gymnáziu (BIGY) bude nově v provozu informační systém Amadeus a ve spolupráci s budějovickou teplárnou je budován nový výměník. V budově gymnázia bude dále kompletně rekonstruována vstupní chodba a chlapecké toalety.

Velkou novinou je také to, že své vlastní prostory dostane i základní umělecká škola, kterou jsme před dvěma lety založili. V areálu BIGY vzniknou tři výukové kabinety včetně důstojného zázemí.

2. Obě školy jsou v současné době zcela zaplněny a pokud se objeví nová místa, tak pouze v rámci přestupů žáků z důvodu např. přestěhování.
3. Na obou školách se snažíme o individuální přístup ke každému žákovi, intenzivně spolupracujeme s rodiči (nabízíme řešení případných problémů s křesťanskou pedagogicko-psychologickou poradnou) a máme zkušenosti s integrací hendikepovaných žáků a žáků ze sociálně znevýhodněného prostředí. Vedle náboženství či křesťanské etiky mají žáci možnost dalšího duchovního rozvoje při kostele sv. Rodiny. O kvalitě výuky svědčí dosažené výsledky – u CZŠ je to počet přijatých žáků na gymnázia a na BIGY počet přijatých studentů na prestižní univerzity v Čechách i v zahraničí. V tomto roce jsme opět obdrželi od Britské ambasády status nejúspěšnější střední školy v ČR z pohledu počtu získaných jazykových diplomů. Velkou výhodou našich škol je i vlastní základní umělecká škola, dům dětí a mládeže a naše Bigy-autoškola.

Středisko volného času Sít' Pacov

Petra Koblíková, ředitelka

1. V novém školním roce doufáme, že nám pandemická situace dovolí fungovat bez výraznějších omezení. Také v tomto roce bychom chtěli zachovat pestrost, kvalitu i počet nabízených zájmových útvarů, pobytových akcí a letních táborů. Udržet si „sít“ plnou vzájemných vztahů, pohody a evangelních hodnot.
2. To ještě nevíme. SVČ Sít' spouští přihlašování do zájmových kroužků začátkem školního roku, tj. od září, a na různé pobytové nebo příležitostné akce se mohou účastníci přihlašovat průběžně. Počty tedy vidíme na rozdíl od škol na konci školního roku. V loňském roce jsme otevřeli 57 kroužků/ pravidelných činností, které navštěvovalo 529 účastníků napříč všemi věkovými kategoriemi. Pobytových akcí/táborů jsme měli v tomto školním roce 14 s asi 350 přihlášenými účastníky.
3. Na toto hodnocení si vypůjčím slova mých kolegů, kteří výhody našeho střediska charakterizovali takto (a já s nimi souhlasím!). Jsme tým lidí, kteří sdílí stejné hodnoty zakotvené ve víře a prověřené léty jako je vzájemná úcta, laskavost, pomoc ve svém okolí. Dbáme na to, aby se výchovný standard dodržoval i na našich akcích. Nezapomínáme na pozitivní přístup a úsměv. Předkládáme kladný příklad, zapojujeme toleranci a snažíme se, aby to, co zažijeme, posílilo kladnou stránku našich osobností. Vše nenásilnou formou, ale důsledně. Děti si tak s námi mohou prožít akce, jako jsou workshopy a tvořivé dílny, přednášky, zábavné a sportovní odpoledne, výlety apod. V době prázdnin pak příměstské a letní tábory. Během školního roku si každý může vybrat z nabídky zájmových kroužků včetně vzdělávacích a kroužků s výukou náboženství. Nezapomínáme ani na seniory, zvláště v našem středisku ve Veselí nad Lužnicí.

CANISTERAPIE léčba psí láskou

Diecézní charita České Budějovice na jaře zahájila projekt **(S) přítelem člověka v Domě sv. Františka**. Jedná se o několik canisterapeutických setkání klientů Domu sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí s pejsky z treboňského sdružení Hafík. Projekt je podpořen Nadací rozvoje občanské společnosti z programu *Vy rozhodujete, my pomáháme*. Nejdříve však muselo proběhnout hlasování v obchodech Tesco. O vítězném projektu rozhodovali sami zákazníci. „Pro náš projekt bylo možné hlasovat v obchodech ve Veselí nad Lužnicí a Českých Budějovicích celé čtyři týdny. Zákazníci dostali za nákup žetony, kterými pak mohli podpořit jeden ze tří projektů. Děkujeme každému, kdo vhodil žeton pro nás a pomohl nám tak vyhrát,“ uvádí s vděčností ředitel Diecézní charity České Budějovice Jiří Kohout.

Canisterapie probíhají v Domě sv. Františka od dubna do konce září. „Canisterapie je krásným zpestřením pro naše klienty. Pomáhá jim zmírnit osamělost, kterou občas zažívají. Zároveň tato akce podpoří mezigenerační setkávání. Jsou totiž zvány také rodiny s dětmi z Veselí nad Lužnicí a okolí. Díky tomu se také více rozvine komunitní život a ožije se periferní část města. Dům totiž sídlí na okraji města,“ říká Klára Vachová, vedoucí Domu sv. Františka.

Alena Fremrová, Diecézní charita České Budějovice

Dům sv. Františka

Chráněné bydlení ve Veselí nad Lužnicí je jedním z projektů Diecézní charity České Budějovice. Dům je celoročním chráněným bydlením pro osoby se zdravotním postižením nad 30 let, které mají sníženou soběstačnost z důvodu tělesného, mentálního nebo kombinovaného postižení, jejichž situace vyžaduje pomoc jiné osoby. Klienti se mohou účastnit různých aktivizačních činností, výletů, kulturních akcí i pravidelných bohoslužeb přímo v kapli v Domě sv. Františka. Služba chráněného bydlení cílí na podporu soběstačnosti a rozvoj dovedností, umožňujeme lidem prožívat aktivní, plnohodnotný a důstojný život.

Duchovní služba Policie České republiky

Na začátku bych Vás všechny, čtenářky a čtenáře časopisu Setkání, srdečně pozdravil, a to jménem duchovní služby policie ČR a zároveň Vás s ní krátce seznámil.

Velmi podstatným důvodem, proč se o této službě můžete dočíst na stránkách Setkání je skutečnost, že jeden ze dvou kaplanů určených pro policejní sbor ČR slouží na Integrovaném operačním středisku Krajského ředitelství policie JČK v Českých Budějovicích – por. Mgr. Grzegorz Żywczok, kněz.

A druhý studoval na Teologické fakultě Jihočeské univerzity: trvalý jáhen plk. ThDr. Jiří Ignác Laňka Ph.D. v současné době slouží v Praze a je členem policejní jednotky URNA (Útvar rychlého nasazení Policie ČR). Dalším velmi podstatným důvodem je skutečnost, že právě Krajské ředitelství policie JČK navštívily významné osobnosti – dnes už bývalý primas české katolické církve v ČR, Jeho Eminence ThLic. Dominik kardinál Duka, O.P., současný ordinář českobudějovické diecéze – diecézní biskup Mons. ThDr. Vlastimil Kročil Ph.D. a děkan katedrální kapituly P. Dr. Zdeněk Mareš Ph.D.

Teď už k vlastní duchovní službě Policie ČR. Je poměrně mladá, oficiálně byla zřízena 7. června 2019 pokynem tehdejšího policejního prezidenta brig. gen. Jana Švejgara. Dle tohoto pokynu může být policejním kaplanem jen policista ve služebním poměru z pověření své církve a vysílacího subjektu. V České republice jsou to Česká biskupská konference a Ekumenická rada církví. V současné době působí na území ČR dva duchovní – policisté. Před tímto sloužili duchovní jednotlivých církví externě, a to v týmech posttraumatické intervenční péče policie, které měly sloužit policistům a jejich rodinným příslušníkům na vyžádání.

Setkání na Ministerstvu vnitra SR. Zleva plk. Mgr. Milan Petrula (ředitel ekumenické policejní duchovní služby na Slovensku), nprap. Zdeněk Kolban (policie ČR), plk. ThDr. Jiří Ignác Laňka Ph.D. (policejní kaplan u PCR), por. Mgr. Grzegorz Żywczok (policejní kaplan u PCR), kpt. Mgr. Milan Bartko (slovenský policejní duchovní na policejní akademii v Bratislavě).

Grzegorz Tomasz Żywczok

Mgr. Grzegorz Tomasz Żywczok, narozený v Polsku. V letech 1988–1994 vystudoval teologickou fakultu Univerzity Adama Mickiewicze v polském Poznani. V tomto roce začal sloužit jako duchovní v ČR. Dne 2. července 1994 přijal kněžské svěcení. Dne 1. 3. 2009 byl přijat do služebního poměru Policie ČR. V současné době působí jako starokatolický duchovní v Pacově a Pelhřimově. U policie slouží v hodnosti poručíka na Integrovaném operačním středisku Jihočeského kraje v Českých Budějovicích, dále jako krizový intervent a člen týmu kolegiální pomoci policie. Je kaplanem duchovní služby Policie ČR.

Poprvé v dějinách českých zemí od vzniku policejního sboru a dalších bezpečnostních složek (myšleny městská policie a četnictvo) v důsledku jejich reformy v roce 1754 dokonané císařovnou Marií Terezií, tato složka má své duchovní. V mnohém se inspirovala duchovní službou působící u armády ČR, která má hluboké historické kořeny. Zvláště se zdůrazňuje její ekumenický a nadkonfesní charakter. Můžete ji spatřit při veřejných akcích policie ku příkladu při žehnání praporů, při bohoslužbách za policisty, kteří zemřeli ve službě, při modlitbách za oběti dopravních nehod, či při duchovním slově v jednotlivých liturgických obdobích, zvláště v době Velikonoc a Vánoc. Je třeba dále zmínit, že vedle policejních psychologických služeb jsou policejní kaplani nedílnou součástí podpory policistů, občanských zaměstnanců a jejich rodin. Snaží se prosazovat etické principy života a služby, rozvíjet duchovní tradice, pomáhat všem policistům v těžkých služebních a životních situacích – např. v případech úmrtí kolegů, či jejich blízkých doprovázejí pozůstalé...

Velmi inspirujícím se stalo pro české policejní duchovní setkání s kolegy ze Slovenska, ke kterému došlo v dubnu letošního roku, kdy byli pozváni do Bratislavy na charitativní koncert pro děti válečných uprchlíků z Ukrajiny, pojmenovaného „Očima srdce“. Jejich služba sahá na Slovensko do roku 2011 a nese ovoce. Dovolte, abych se zmínil o některých oblastech jejich služby. Organizují veřejné sbírky ve prospěch pozůstalých po

Čeští a slovenští policejní duchovní v Bratislavě – duben 2022.

dopravních a horských nehodách, rovněž modlitební a biblická zamyšlení. Pořádají letní tábory pro děti policistů a občanských zaměstnanců se zaměřením na duchovní hodnoty. Našli si také prostor ve virtuální sféře, nabízejí na internetových a intranetových stránkách police pravidelná, krátká zamyšlení nad důležitými tématy v oblasti etiky. Samozřejmě

Věřím, že se duchovní služba Policie ČR bude nadále rozvíjet a přinášet mnohé ovoce. Jejím jménem bych Vás všechny chtěl požádat o modlitbu a požehnání. Děkuji.

por. Mgr. Grzegorz Tomasz Żywczok,
duchovní Policie ČR

JISTEBNICE: připomenutí P. Gottharda Felixe

Farnost Jistebnice a zástupci farnosti Koloveč se sešli v Jistebnici 18. 6. 2022, aby si společně připomněli požehnání pamětní desky P. Gottharda Felixe instalované 26. září 2020 na zeď kostela Zvěstování Panny Marie v Kolovči. P. Gotthard byl první kněžskou obětí 2. světové války (zemřel 24. září 1940). Byl kolovečským rodákem, jistebnickým děkanem a také starostou v Jistebnici.

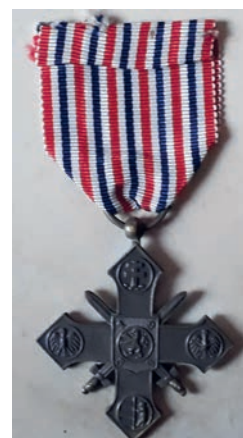
Mše sv. koncelebrovaná duchovními správci obou farností – P. Pavlem Němcem a P. Wojciechem Pelowskim – se konala od 10:00 hod. v kostele sv. Michaela v Jistebnici. P. Pavel Němec v homilii vycházel z liturgických biblických textů a připomněl, že P. Gotthard naplňoval poslání proroka, který touží navrátit lid Hospodinu. Také jako prorok, jenž ví, kterému Pánovi slouží, s odvahou se stavěl nacistům a ptal se: „Proč přestupujete Hospodinova přikázání?“ „Nebudete mít úspěch!“ I on byl prorocky odmítnut a ve věrnosti jako svědek byl odvezen do koncentračního tábora. Nasadil svůj život, aby svědčil spravedlnosti, že život je víc, než vše ostatní. Takoví proroci jsou i dnes kolem nás a my sami jsme zváni Bohem, abychom podobně svědčili a prorokovali i v dnešní době, uvedl v závěru promluvy P. Němec. Při obřadu hrál na varhany kolovečský varhaník pan Vinklárek. Zpívaly slečna Vendulka z Kolovče a tři jistebnické dámy z rodiny Dvořáků. Poté následoval společný program s obědem.

P. Gotthard Felix (13. 5. 1880–24. 9. 1940)

Na kněze byl vysvěcen 16. 7. 1905 a pak působil jako kaplan v Měčině (1905–1906) a v Zalužanech (1906–1915). Dne 6. 7. 1915 byl jmenován polním kurátem a začal sloužit jako duchovní ve vojenské nemocnici v Chebu a od 28. 6. 1917 u pol-

Pamětní deska P. Gottharda Felixe byla odhalena 26. září 2020 v jeho rodné Kolovči.

Detail Válečného kříže 1939; Foto: archiv P. Pavla Němce

ního superioritu v Praze. Dne 30. 6. 1918 byl propuštěn z armády a působil jako kaplan v Zalužanech a Chrašticích. V únoru 1924 byl vyslán jako administrátor do Borotína a od 1. 7. 1924 tam byl jmenován farářem.

Od 1. 2. 1929 byl ustanoven děkanem v Jistebnici. Tam se věnoval nejen duchovní správě, ale také kulturnímu a politickému životu. Byl velmi oblíbený a také proto se stal v Jistebnici starostou. Po okupaci byl úřadům znám jako výrazně protiněmecky smýšlející. Byl zatčen 1. 9. 1939 v rámci tzv. protektorátní preventivní akce. Po výslechu v Táboře byl odvezen na Pankrác a následně do koncentračního tábora Oranienburg. Odtud byl v červenci 1940 propuštěn s podlomným zdravím. Zemřel 24. 9. v nemocnici Milosrdných bratří. Veřejný pohřeb byl zakázán. Pohřben byl v rodinné hrobce v Kolovči za účasti jen asi pěti nejbližších příbuzných. Dne 12. 8. 1947 mu prezident republiky udělil Československý válečný kříž 1939 in memoriam.

Petr Samec

BIGY pouť na Lomec

Po pouti učitelů Biskupského gymnázia do Turecka v březnu tohoto roku (o jejímž průběhu Setkání referovalo) jsme se rozhodli zorganizovat na konci června celoškolní pouť na Lomec. Důvodů bylo hned několik – chtěli jsme navázat na tradici poutních cest na zajímavá místa, stmelit kolektiv při neběžné aktivitě a krom toho na Lomečku v současné době působí jako duchovní správce náš bývalý spirituál Josef Prokeš.

Přípravy začaly ve velkém stylu – žáci 3. C namalovali krásný obraz Lomce, ke kterému směřují stopy poutníků. Třída 4. E napekla spoustu perníčků, které se o přestávkách prodávaly a získané peníze se ukládaly do kasičky. Den poutě se nezapřítelně blížil.

Akce byla i logisticky poměrně náročná, gymnázium muselo objednat další vlakové vagony a zajistit přítomnost policie ČR při přecházení frekventované ulice první třídy. Vše se ale dařilo, a tak jsme 28. června mohli v obrovském počtu vyjet z Českých Budějovic, vystoupit v Záblatíčku, za rekordních 138 vteřin přejít zmíněnou silnici a po cca 7 kilometrech chůze dorazit až k nádhernému „Lomečku“.

Tam k žákům promluvil Vojtěch Blažek, náš současný spirituál, i Josef Prokeš, kterému jsme předali výnos z prodeje perníčků v symbolické výši 4444,- Kč na údržbu areálu. Po chvíli odpočinku následovala cesta domů s mnoha krásnými zážitky a s odhodláním, že tato pouť nebyla určitě poslední.

Michaela Kudláčková

Tábor pro ukrajinské děti

V pondělí 11. července začal tábor s ukrajinskými dětmi v klidné, i když rekreační lokalitě v Kostkách u Majdaleny na Třeboňsku. Středisko Chatky na jihu nám otevřelo svou náruč už v neděli večer. Děti byly rozděleny do tří skupin v barvách červené, modré a žluté. Zeleně byli označeni vedoucí.

Foto: archiv Pastoračního střediska

Foto: archiv Pastoračního střediska

V pondělí děti přivítala vodní královna se zlatou rybkou a svým pážetem a předala jim důležitý úkol – poznávání vody jako nezbytného zdroje života. Každá skupina dostala černobílý obrázek rybníka a úkolem dětí během týdne bylo rybník zkrášlit a doplnit obrázky.

V pondělí jsme sázeli řechu, určili si pravidla, při šipkované pak děti poznávaly vodní rostliny. Po obědě jsme se učili s dětmi české písničky a ony nám zazpívaly ukrajinské. Potom nás čekalo určování počasí a vyrábění korouhvičky a srážkoměru. Nu, den to byl naplněný a pěkný. Děti si po celý týden postupně kreslily, nebo psaly zážitky a po táboře hledaly kartičky vodních živočichů a na konci byli vyhlášeni tři nejlepší hledači. V úterý jsme byli na výletě v Nových Hradech. Vyjeli jsem ráno vlakem z Majdaleny, kam jsme z tábořiště šli asi 45 minut. Na nádraží děti dostaly cestovatelské bingo s devíti obrázky, které měly přes den odškrtnout, a papírovou plácačku s nalepenými políčky oboustranné lepenky, kam si lepily přes den kytičky a udělaly si tak svůj malý herbář. Děti v koželužně malovaly, na hradě měly prohlídku a v klášterní zahradě si mohly odpočinout, ale i zahrát. A navíc jsme měli výborný boršč. Děkujeme dobrým lidem z Galerie – koželužny, Komunitního centra, kláštera a dalším za pomoc a krásný den.

Ve středu 13. 7. jsme čistili vodu a začali plést košíky z pedigu. Odpoledne po vystavení rybníků si děti vysloužily další zlaté, které vyměňovaly za obrázky, kterými zdobily a vyplňovaly své rybníky. A večer jsme viděli pohádku O Jaromilovi od divadla Studna, která se moc líbila malým i velkým.

Ve čtvrtek 14. 7. dopoledne děti ve skupinách na vlastnoručně rozdělaném ohni rozmrazily buřtu v kusu ledu a upekly. Porotě předložily na tácku ozdobeném zeleninou. Porotu obzvlášť oslnily plátky upečené brambory se zajímavým přírodním kořením. Odpoledne jsme vyrazili do Třeboně, kde jsme navštívili Dům přírody a ve sklepení zámku si prohlédli jihočeské vodníky. Samozřejmě nechyběla zmrzlina, na kterou jsme šli dokonce dvakrát. Pak jsme zašli také buď k rybníku Svět, nebo na hřiště v parku. Výlet se všem líbil. Protože bylo horko, vedoucí Martina a Marie se několikrát otočily autem a všechny nás odvezly na vlak i od vlaku. A večer jsme měli kukuřičný popcorn, který nám dovezla sestra Bohuslava, za což děkujeme.

Tábor s ukrajinskými dětmi jsme ukončili v pátek navečer. Ale ještě před tím si den děti pořádně užily. Dopoledne soutěžily v různých disciplínách s vodou, sice plnil úkoly každý sám, ale pro svou družinu. Na jednu disciplínu mohly jít vícekrát, ale ne hned za sebou. Získané body se pak sečetly ve skupině dohromady. Poté dostaly poslední zlato, které vyměnily za obrázky. Dvě skupiny dokonce dokoupily všechny obrázky, a ještě jim něco zbylo. Za vybarvený a doplněný rybník si vysloužily všechny skupiny odměnu, a tak ještě před obědem šly pro poklad. Odpoledne patřilo děkování, vyhlášení nejlepších hledačů vodních živočichů a předávání diplomů pro každého účastníka. A pak... se uklízelo a odjíždělo. Děkujeme všem dárcům, podporovatelům a pomocníkům, že jsme takový tábor mohli uskutečnit. Velké díky Bohu za ochranu a za Jeho vedení.

Iva Hojková

Rozmanitá nabídka pro seniory

Mezi jednotlivými centry na Pastoračním středisku je také Diecézní centrum pro seniory (dále DCS), které se před několika lety vyčlenilo z Diecézního centra pro rodinu. Důvodem bylo to, že ředitel nově vzniklého Pastoračního střediska vnímal, že je důležité se více intenzivně věnovat této skupině lidí, která tvoří většinu praktikujících katolíků.

Rozmanitá nabídka pro seniory

Mezi jednotlivými centry na Pastoračním středisku je také Diecézní centrum pro seniory (dále DCS), které se před několika lety vyčlenilo z Diecézního centra pro rodinu. Ředitel nově vzniklého Pastoračního střediska tehdy vnímal, že je důležité intenzivněji se věnovat cílové skupině seniorů, která tvoří většinu praktikujících katolíků. Cílem DCS je doprovázení seniorů prostřednictvím duchovní formace, povzbuzení, společenství a vzdělání. První vedoucí tohoto centra byla Mgr. Ludmila Veselá. V období COVID-19 se v našem Pastoračním středisku konaly personální změny a při té příležitosti jsem v únoru 2021 byla požádána o převzetí vedení DCS já, níže podepsaná Iva Hojková.

Co vám může nabídnout DCS?

V adventní i postní době jsme v Českých Budějovicích uspořádali dvě duchovní obnovy. Adventní obnovu vedl pomocný biskup Mons. Pavel Posád a postní obnovu P. Josef Mendl, SDB. Protože byl o obnovy velký zájem, využili jsme s vděčností velký sál v budově biskupství. Další duchovní obnovu chystáme opět v adventní době. Včas budete i na stránkách Setkání informováni. K příležitosti světového dne seniorů měl v sále biskupství přednášku „Význam humoru v lidských vztazích“ PhDr. Mgr. Robert Huneš, MBA, ředitel prachatického hospice. 18. října plánujeme přednášku v Jindřichově Hradci.

Další pěknou formou společenství jsou poutě. Vloni jsme se se seniory z Českých Budějovic vydali na Tetín a do Svatého Jana pod Skalou přímo na svátek sv. Ludmily.

Ve spolupráci s některými školami a školkami děláme radost klientům domovů pro seniory, v hospicích a charitních zařízeních obrázky před Velikonocemi a Vánocemi od dětí tam, kde o to mají zájem. Rády se ale zapojují i rodiny s dětmi. Před Vánocemi jsme obdrželi více jak 1 300 obrázků, přání a dárečků, které jsme rozdělili do 14 zařízení. Také před Velikonocemi jsme dostali velké množství obrázků a mohli obdarovat přes 1 000 starých a nemocných lidí.

Již několikátým rokem Duo AMDG otec Tomas van Zavrel a Lenka Křištofová nabízejí v létě, ale i o Vánocích hudební vystoupení v domovech pro seniory. Jejich program se skládá z lidových a populárních písní a z příběhů, letos např. ze života pro potěšení duše z různých knih od Bruna Ferrera. Většina domovů si je zve pravidelně, a jak se vyjádřila jedna sociální pracovnice, jejich program se jim vždy líbí a mají pěkné syté hlasy. V některých farnostech Duo AMDG farníci znají díky večerům chval.

Centrum pro seniory také zřídilo web **besedyproseniory.cz**, kde nabízí různé besedy a programy, které jsou vhodné pro společenství ve farnostech, např. do klubů pro seniory, i do domovů pro seniory. Spolupracujeme s Mgr. Františkem Talířem, Ing. Janem Bartoškem, PhDr. Mgr. Robertem Hunešem MBA (na Prachaticku, Krumlovsku a Hlubocku) a Mgr. Šimo-

nem Hellerem (na Budějovicu a Třeboňsku). Můžete vybírat z rozmanité nabídky.

V Českých Budějovicích jsme iniciovali založení klubů pro seniory, z nichž jeden samostatně funguje v zázemí salesiánské farnosti ve Čtyřech Dvorech a ve druhém se senioři scházejí pod záštitou Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti.

Každý měsíc rozesíláme dopisy pro seniory, jež jsou na konkrétní měsíc tematicky zaměřené a snaží se přinést příjemné vzpomínky a povzbuzení do další dnů. Pokud o něj máte zájem, napište na **hojkova@bcb.cz** váš email a tyto dopisy můžete vy nebo vaši (pra)rodiče také dostávat.

Jak vidíte, nabídka je rozmanitá a snažíme se takto být s vámi a pro vás. Novinky z Pastoračního střediska, nabízené akce, fotogalerie a další naleznete na webu **Prolidi.online**.

Pozvánka na podzimní duchovní obnovu 18. 10. 2022

Zveme vás na úterý 18. října do Jindřichova Hradce. V 9:30 bude přednáška P. Mgr. Iva Prokopa, jindřichohradeckého probošta, na téma sv. Ludmila a začátky křesťanství. Přednáška se bude konat v sále Muzea Jindřichohradecka, v prostorách bývalého minoritského kláštera v ulici Štítného. Po přednášce přejdeme přes náměstí do kostela Nanebevzetí Panny Marie, kde začne v 11:00 mše svatá. Poté nám pan probošt nabízí prohlídku kostela s komentářem. Podrobnější informace a přihlášení: **hojkova@bcb.cz**, tel. 777 232 630.

V modlitbě za vás a s prosbou za vaše modlitby za celé Pastorační středisko:

*Iva Hojková,
vedoucí Diecézního centra pro seniory*

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 4. 9.** 10:00 Zátoň: poutní mše svatá
- 11. 9.** 10:00 Jistebnice: biřmování
- 12. 9.** 14:30 Praha: ČBK, Rada pro laiky a hnutí
- 2. 10.** 11:30 Ratibořské Hory: mše svatá
- 11. 10.** 9:30 České Budějovice: setkání vikářů
- 12. 10.** 10:00 Praha: ČBK, Komise pro informační technologie
- 16. 10.** 9:30 Český Krumlov: biřmování

Změna vyhrazena

UNIVERZITA PAV: společné vzdělání prarodičů a vnoučat

Mezigenerační učení, respektive vzdělávání je bezesporu trendem posledních let. Aktivity připravované společně pro seniory i děti je možné najít v různých typech institucí, ať už to jsou Domovy dětí a mládeže, knihovny, kluby, nebo vysoké školy.

Příkladem kurzu, jehož cílem je podpořit přirozené mezigenerační sdílení, je Univerzita pro prarodiče a vnoučata (PAV) na Teologické fakultě Jihočeské univerzity. „PAV“ je nejen akronymem (Prarodiče A Vnoučata). Logo pavího ocasu symbolizuje pestrost obsahu, formy i složení účastníků. Motto mezigenerační univerzity zní: „*Učíme se spolu, vzájemně i od druhých.*“

Zájemci mohou volit mezi dvěma formami kurzu, celoroční a víkendovou. **Dvousemestrální kurz** je určen pro dvojice prarodičů a vnoučat od šesti do dvanácti let a zahrnuje vždy osm setkání jednou za měsíc. Zaměření vychází z oblastí, kterým se Teologická fakulta JU věnuje: filozofie, výtvarná či dramatická tvorba, historie, hudba, ale i zážitková pedagogika nebo cvičení paměti. Tomu odpovídají názvy jednotlivých „předmětů“ jako například Neuron na dálnici, Hledání příběhu v obraze, Prostor a čas, Hudbohraní, Samson a studna nebo Město, jak ho neznáte. Výuka probíhá v prostorách fakulty, na kúru Katedrály sv. Mikuláše, ale i v ulicích a zákoutích Českých Budějovic.

Podobnou koncepci má i pobytová **Víkendová univerzita pro prarodiče a vnoučata PAV**, obohacená o další zážitkové prvky a více prostoru pro potřeby obou generací. V jinak společném programu tráví jeden večer prarodiče a vnoučata odděleně. Zatímco děti vybíjejí energii v akční venkovní hře, seniory se mohou společně zamýšlet nad tématy, která ve vyšším věku nabývají na významu. Na rozdíl od ročního kurzu, na „víkendovku“ se mohou přihlásit prarodiče s více vnoučaty od šesti do čtrnácti let.

Benefity společného vzdělání prarodičů a vnoučat naznačují výsledky malé ankety mezi dospělými účastníky. Senioři pozitivně hodnotili smysluplnost času stráveného s vnoučaty, nové podněty pro diskuzi v rodině a navázání nových kontaktů. Děti podle nich získávají nejen nové dovednosti a znalosti, ale také posílené sebevědomí a sebedůvěru. Mimo anketu se tři babičky svěřily, že jejich vnoučata, která se v rámci PAV projevovale velmi uvolněně a aktivně, jsou v rámci své školní třídy spíše outsideri či dokonce oběti šikany. Oceňovaným benefitem je rozvoj empatie (někdy učí seniory děti, někdy je to naopak) a překonání ostychu vnoučat v kontaktu s dalšími seniory. Tento aspekt shrnula jedna z účastnic: „*Velice jsem oceňovala hru po městě s hledáním úkolů, kde děti měly dokázat samostatnost,*

v družstvu spolupracovat s dětmi rozdílného věku a hlavně s „cizími“ babičkami.“ Atmosféru setkání i víkendových pobytů senioři hodnotili slovy jako výborná, velmi příjemná, úžasná, velmi milá, přátelská. Vyzdvihovali různorodost témat, připravenost lektorů pracovat s rozdílnými věkovými kategoriemi, způsob motivování dětí a obecně motivování účastníků k mezigeneračnímu sblížení.

Program víkendového kurzu PAV připravují studenti pedagogiky volného času. Senioři oceňují „energii“, kterou přítomnost studentů přináší, i skutečnost, že se s nimi děti mohou lépe identifikovat. Pro studenty je příprava mezigeneračního programu skvělou praxí. Musí skloubit potřeby a nároky více generací (prarodičům může být šedesát, ale také osmdesát let či více), poradit si s věkovým rozpětím vnoučat a zohlednit rozdílnou fyzickou kondici či omezení účastníků. Učí se, že zatímco pro děti je výzva v terénu: „*Seřadte se podle věku!*“ pobídkou k zábavné akci, pro starší dámy může být zdrojem rozpaků až studu. A že i senioři umí být soutěživí!

Ve dnech 7.–9. října čeká prarodiče a vnoučata první „pocovidová“ víkendová univerzita PAV v Hlavičcech u Táboru. Zájemci se mohou přihlásit na webu www.tf.jcu.cz v sekci Oddělení celoživotního vzdělávání – Univerzita pro prarodiče a vnoučata.

Věra Suchomelová, garantka Univerzity pro prarodiče a vnoučata na Teologické fakultě JU

Otec Tomáš Cyril Havel

Rozhovor o nově otevřených kurzech Teologické fakulty JU „Učitel náboženství“ a „Výchova ke křesťanství“

Proč jste připravili nové kurzy právě na tato dvě témata?

Příprava těch, kteří ve školách vyučují náboženství nebo ve farnostech vedou katechezi, patří k důležitým úkolům teologické fakulty. Reagujeme také na stávající zákonné předpoklady pro výkon této profese. Je zde opakovaná dobrá zkušenost s realizací těchto kurzů ve spolupráci s Katechetickým a pedagogickým centrem ostravsko-opavské diecéze. V Ostravě probíhá už několikátý cyklus, který byl navržen ve spolupráci s doc. Ludmilou Muchovou. Podařilo se tak nabídnout nejen fundovaný teoretický obsah, ale především konkrétní propojení s praxí.

Čím se zabývá „odborný garant“ kurzu – je to něco jako třídní učitel, setkává se pravidelně s účastníky kurzu? Nebo je spíše tvůrcem obsahu kurzu a zárukou kvality vyučujících?

Snad trochu všechno. Rozhodně mi záleží na tom, aby studenti kurzu vnímali, že nám na nich záleží a chceme jim zprostředkovat to nejlepší, co umíme. Při studiu tak nabízíme i další „doprovodný“ program jako jsou například společná bohoslužba nebo možnost průběžných konzultací. Provázanost s konkrétními dlouholetými katechety garantuje úzkou provázanost s praxí. Osobně zodpovídám za navrhované obsahy kurzu a domlouvám jednotlivé vyučující. Mohu slíbit, že to jsou odborníci na daná témata z celé republiky.

Existovala dříve k těmto novým kurzům nějaká alternativa na jiné vysoké škole?

Příprava vyučujících náboženství a katechetů si řeší každá diecéze trochu jinak. Konečně je to zodpovědnost každého z biskupů, jak tuto přípravu ve svých diecézích realizují. Jednotlivé teologické fakulty nabízejí podobné programy nebo si je organizují jednotlivá katechetická centra ve své režii. Předností našeho kurzu je jeho modulové uspořádání, kdy se studenti seznámí nejprve se základními informacemi např. o biblí, následně se zabývají některými vybranými tématy podrobně (zpráva o stvoření, desatero, Ježíšova podoben-

ství) a konečně v didaktickém bloku získají konkrétní praktické dovednosti, jak tato témata skutečně učit. Vše si nakonec ověří vlastní praxí.

Pro koho jsou nové kurzy určené a co jejich absolventi získají – proč by měli takový kurz absolvovat?

Velmi pragmaticky splní absolventi zákonné předpoklady, aby mohli vyučovat předmět Náboženství na školách, jak to stanovuje zákon. V širším smyslu bych kurzy doporučil všem, kteří by rádi ve farnostech pracovali jako katecheté například při přípravě dětí ke svátostem. Tady je potřeba se domluvit také s jejich duchovním správcem. Absolvování kurzu ale také doporučuji všem pedagogům základů společenských věd, českého jazyka a literatury nebo dějepisu, protože v kurzu získají kvalifikované informace pro případná průřezová témata.

Jak bude organizačně probíhat výuka a kde?

Výuka bude probíhat na Teologické fakultě v Českých Budějovicích především o sobotách. Kurz je rozvržen do tří let. Praxe pak budou realizovány ve spolupráci s Katechetickým střediskem českobudějovického biskupství.

Na jaké přednášející se mohou účastníci těšit?

Jednak jsou to kolegové z naší fakulty Martin Weis nebo Jindřich Šrajber, nebo pak z jiných fakult Mireia Ryšková, David Bouma nebo Pavel Kopeček. Didaktické aplikace bude vyučovat Eva Muroňová a na studenty se těším i já sám.

Jaké jsou podmínky pro přijetí do těchto kurzů?

Je třeba se přihlásit do 15. 9. 2022 a přiložit doporučení duchovního správce farnosti. Další podrobnosti jsme uveřejnili na webu fakulty v sekci Celoživotního vzdělávání

Ptal se Petr Samec

Tomáš Cyril Havel

Řeholník a kněz. Včelař a překladatel. Vystudoval teologii a náboženskou pedagogiku. Byl třináct let představeným kongregace petrinů a duchovním správcem farností v Českých Budějovicích a na Písecku. Je šéfredaktorem časopisu Duha a ředitelem nakladatelství Petrinum. Vyučuje na Teologické fakultě Jihočeské univerzity a na VOŠ pedagogické ve Svatém Jáně pod Skalou. Působí také jako lektor kurzů dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků především pedagogiky Franze Ketta v České republice i v zahraničí (Německo, Rakousko, Rumunsko, Maďarsko nebo Jižní Korea).